

Lake odluke
Anabela Basalo

U vedroj letnjoj noći sva sazvežđa su mogla jasno da se vide tako da bi i najveći amater uspeo da prepozna Malog i Velikog medveda. S vremena na vreme tek poneki dašak vetra naišao bi sa severa i nežno se poigravao s pramičcima Brankine kose. Stajala je na prozoru i zamišljeno gledala u noć. Njeno skamenjeno lice nije odavalo nijednu emociju. Odavno je stavila tu masku surove ravnodušnosti i njome se služila kao štitom od života. U njenoj lepoj glavi odvijala se teška borba. Imala je trideset pet godina i morala je da donese jednu važnu odluku. Racionalna po prirodi, ali i zbog iskustva koje joj je otelo i poslednju trunku romantike i idealizma iz snova, Branka je znala da će na kraju ipak dobro odlučiti. Stavljala je na vagu ono što trenutno ima i ono što joj se nudi, preispitivala svoje motive, razloge za i protiv, u mislima se prilagođavala novoj situaciji i na kraju samo trepnula, kao da je time potvrdila kako je donela pravu odluku.

Zatvorila je prozor, krenula prema krevetu na kome je jedan muškarac spavao čvrstim snom. I u mraku je mogla da vidi mladež na desnoj strani Ivanovog lica, onaj za koji je govorio da ga je obeležio kao srećnog čoveka. Da, pomislila je, bio je srećan, možda čak i više nego što je bio svestan. Rođen kao jedinac u bogatoj porodici, naslednik privatne firme koja se bavila transportom i koja je posedovala preko dvadeset šlepera, Ivanu je život bio posut ružama. Deset godina je bila njegova žena i podnosila teret sopstvene životne priče, tako različite od njegove, samo da bi uživala u svemu što joj je on dao. A dao joj je mnogo, skoro sve što je i sam imao. Njeni ormani su bili puni skupocene, markirane garderobe, kutije prepune vrednog nakita, ljudi su je oslovljavali s poštovanjem zbog prezimena koje je nosila. Velika kuća u najelitnijem delu grada imala je bazen, malu teretanu i bila prevelika za bračni par bez dece. Oboje su tako želeli da žive, da im pasoši budu puni viza, a foto-albumi ispunjeni slikama s najrazličitijih destinacija. Za decu tu nije bilo mesta, nikad ih i nisu spominjali.

Međutim, Ivan nije uspeo da joj dâ ljubav. Ako ga je nekada i volela, sad nije mogla da se seti kako je ta ljubav izgledala. Sve joj je ličilo na veliku obmanu u kojoj je korist imala najviše udela. Njena lepota koja je oduzimala dah i držanje seksepilne ledene kraljice odlično su se stopili s razmaženim naslednikom kome je presuda društva i okoline uvek bila na prvom mestu. Zato su tako

dugo i opstali.

Branka se uvukla u krevet, ne želeći da probudi svog muža. To joj je i uspelo.

Naredno jutro probudio ju je zvuk automobila pred kućom. Otvorila je oči i čula glasove. Nije bilo potrebno mnogo vremena da prepozna svog muža i kuma Ogija. Istuširala se, obukla jednu od skupih kućnih haljina, stavila diskretnu šminku i ušla u dnevnu sobu. Začudila se kad je videla samo Ivana kako ispija kafu sam.

– Gde je kum?

Ivan se nije udostojio ni da podigne pogled s novina koje je držao na krilu. Podigao je noge na fotelju presvučenu belom kožom, što je Branki uvek delovalo kao izivljavanje nad jako skupim stvarima. Ali, on je sve to kupio i nije želela da mu prebacuje. Uostalom, tog jutra je imala pametnije stvari na umu.

– Otišao je. Samo je došao da mi donese deo za „mercedes“ koji sam mu naručio.

Branka je sebi skuvala kafu, a onda se pridružila mužu u dnevnoj sobi. Mnoga jutra su tako presedeli bez ijedne reči, kao potpuni stranci koji znaju da nema potrebe remetiti rečima mir koji imaju. Zbog toga se Ivan trgao kad mu je Branka rekla da želi nešto ozbiljno da mu saopšti. Njegovo lepo lice sasvim je prebledelo. Kose zelene oči su se skupile kao da očekuju loš izveštaj iz firme ili obaveštenje da je neki šleper vraćen sa granice.

– Jesi li trudna?

Branka se retko smejala u njegovom društvu pošto nije bio naročito duhovit. Ali, ovaj put se zacenila od smeha.

– Pobogu, od čega da budem trudna? Od vazduha?

Ivan je klimnuo glavom kao znak da je razumeo koliko mu je pitanje bilo besmisleno. Njih dvoje se već više od tri meseca nisu dotakli. Poslednjih tri godine braka mogli su na prste da prebroje svoje seksualne odnose. Uz sve to, Branka je znala za Ivanove avanture, a i on je znao da ona to zna. Prećutkivali su, pravili se da se ništa ne događa i išli dalje.

– Sećaš li se žene koja mi je prišla na dobrotvornoj večeri koju su pravili za obolele od raka pre dve nedelje?

– Ne. Koja žena?

– Nije važno. Ti si bio previše zauzet drugim stvarima da bi to video.

Setila se kako ga je videla da miluje lice jedne mlade manekenke. Čudno, ali

to joj nije budilo ljubomoru. Ivan se pred drugim ljudima, naročito na tim javnim okupljanjima, ponašao kao najnežniji i najzaljubljeniji muž na svetu. Jedino je Branka umela da uhvati momenat njegovih obmana.

– Prišla mi je ta žena i dugo me terala da je se setim. Njen lik mi je bio poznat, ali nisam mogla da dozovem odakle.

Primetila je da njen muž već počinje da pokazuje znakove dosade, pa je skratila priču.

– To je žena koja je bila glavna u domu dve godine pre mog usvajanja. Zvali smo je Stoja.

– Da, i?

– S njom sam se videla pre dva dana. Otišle smo na ručak i pričale o tim danima u domu i o drugim stvarima.

– Baš pametno da ručaš s ljudima koji te znaju iz doma! Posle ćeš da se čudiš kad ceo grad bude pričao kako si napuštena i usvojena.

– Baš me briga šta će grad da priča!

Koliko god da je njihov odnos bio loš, svađe među njima bile su jako retke. Ovakav visok ton supruge iznenadio je Ivana.

– Što si nervozna? I od kad je tebe baš briga šta će grad da kaže? Ti si uvek vodila računa o tome da sve bude na nivou.

– Jesam, ali tako je bilo do danas.

– A šta se to danas promenilo?

– Stoja mi je pričala o jednom domu na jugu Srbije o kome se malo piše i zna. Ona je trebalo da ode dole i da prihvati mesto upravnice doma, pa da pokuša da ga dovede u red i toj deci omogući malo normalnije uslove za život. Njih niko ne šljivi, prosto kao da ne postoje. Traže se sponzori da se taj dom obnovi, da se poprave kupatila, da se adaptira nameštaj, jer, kaže, to sve izgleda katastrofalno.

– I ti meni sad tražiš pare za to? Koliko?

Branka se još jednom nasmejala, ali ovaj put mnogo tiše. Ivan je sve rešavao parama. Ova priča ga je smorila, pa je želeo što pre da je prekine, a najlakše je bilo da joj da određenu sumu novca, mislivši da je to ono što Branka traži. Do sad jeste bilo tako, ali on nije shvatao da se nije šalila kad je rekla da se nešto promenilo. Bilo je vreme da to sazna.

– Onoliko koliko bi inače dobila razvodom.

Ivan je ostao širom otvorenih usta. Branka ga je mirno gledala pravo u oči. Nije joj dao rok za iseljenje, ali je ona želela da se sve što pre završi.

Pakovala se brzo, jer nije želela da ostavi ni delić sebe u toj kući, pa je sebično skupljala sve vredne stvari koje je imala. Nekako je smatrala da je zaslužila sve što joj je kupio, sve ono čime je održavao njihov hladan brak tolike godine. Stvari je prenela u Stojin mali stan, garsonjeru na dalekoj periferiji, gde je ta žena provodila svoje penzionerske dane.

Kad ju je Stoja videla s poslednjim kutijama koje su nosili iznajmljeni momci iz agencije za selidbe, prekrstila se.

– Dete, pa ti imaš toliko toga. Sad se osećam loše što sam uopšte uticala na tvoju odluku da promeniš život.

Branka ju je blago zagrlila. Do skoro su je prema toj ženi vezivala samo izbledela sećanja, slike doma i osećanje napuštenosti, ali u ovom trenutku joj je bila zahvalna, mada još nije tačno mogla da odredi u kom smislu.

– Vi ste samo u meni pokrenuli nešto što je čekalo pravi momenat. Sve ove kupljene stvari služile su samo kao surogat ljubavi koju nisam imala s mužem. To vas vezuje za nekog jedino kad nemate motiva za nešto drugo.

– Pa ako ti nije stalo do materijalnog, što si sve to ponela sa sobom?

– Nikad se ne zna kad će zatrebati.

Branka je narednih dana sa Stojom obilazila neke jako važne ljude. Čak je došla i do jednog ministra koji je, na svu sreću, u njoj prepoznao suprugu biznismena s kojim se površno poznavao.

– Gospođo, šta vaš muž kaže na sve ovo?

– Gospodine ministre, moj muž me podržava u svemu što radim.

– Zaista? Lepo, humano, nema šta.

I tako je Branka dobila dozvolu da postane direktorka doma za nezbrinutu decu u malom, zabačenom gradu na jugu Srbije. Ivan joj je još jednom pomogao svojim prezimenom, a da to nije znao. Branka se nadala da je to i poslednja pomoć od njega.

Četiri žene obučene po poslednjoj modi zaprepašćeno su gledale u lepu, dugonogu plavušu hladnih tamnoplavih očiju. Konobari su se utrkiivali da udovolje toj ženskoj skupini, pošto su sve one bile supruge bogatih biznismena i uvek ostavljale visoke napojnice.

– Branka, ti si ozbiljna?

– Napuštaš Ivana?

– Kako možeš da odeš da živiš u tako siromašnom gradu? Pa tu nećeš imati gde ni kafu da popiješ.

– Razmisli još jednom, bolje da prvo posetiš neuropsihijatra. Imam ja jednog mnogo dobrog. Zahvaljujuću njemu nisam završila u ludnici kad sam pre dve godine saznala da se Đorđe viđa s onom pevaljkom.

Branka je samo vrtela glavom i čekala da isprazne šaržer svojih pitanja i da se umore od nagovaranja da promeni odluku. To su bile njene najbliže prijateljice, sve dokone i sve poput nje same. Frizeri, zajedničke kupovine, kozmetički saloni, sati i sati masaža, kafe, ručkovi i večere – to ih je spajalo. Imale su bogate muževe i iste probleme o kojima se govorilo tek kad bi prošli. I sve su bile tako lepe, zadovoljne, namirene. Branka nije mogla da prezire jer je i sama dugo godina bila poput njih, ali sad, u trenutku kad se nešto u njoj prelomilo i kad je rešila da promeni svoj život, uvidela je besmislenost života onih s kojima se družila.

Kad su se žene napokon umorile i kad im više i nije bilo bitno šta će jedna od njih da učini sa sobom, Branka je sakupila poslednje atome snage da im se nasmeši i da se ljubazno oprost.

– Ja znam da je svako objašnjavanje suvišno, pa bih to preskočila. Ima nešto u mom životu za šta nijedna od vas nije znala, ali ni to sad nije bitno. Vama želim da i dalje pijete najbolje kafe u gradu, da vozite samo najnovija kola, da oblačite najmodernije stvari i budete najcenjenije žene. I, normalno, da vam muševi sve više i više zarađuju kako biste mogle da trošite sve više i više. U to ime, živele!

Nijedna nije primetila surovu dozu cinizma u Brankinim rečima. U stvari, sve one su upravo to i želele da im se dešava, pa su prihvatile njenu zdravicu.

Ivan joj nije dao jedino novi „audi“, koji joj je kupio tri meseca ranije.

Razvodom je dobila dovoljno novca da može da kupi šta poželi, ali ju je Stoja sprečila u tome.

– Dete, najpre idi dole, vidi kakva je to sredina, a onda razmišljaj o tim čudima od automobila. Svakako ti je potreban auto, ali ne priliči da dolaziš

luksuznim kolima u dom koji jedva da može da se nazove zgradom.

Branka se zabrinula. Dotad je mislila da Stoja preteruje kad opisuje uslove u kojima ti mališani žive, ali je polako shvatala o čemu se radi. Zato je odlučila da preko oglasa kupi polovnu „tojotu“, staru tri godine, dobro očuvanu i s malo pređenih kilometara.

Na dan kada je trebalo da krene na neobičan put ispostavilo se da „tojota“ nije dovoljno velika da u nju stanu sve stvari.

– Ostavi nešto kod mene, pa ćeš drugi put da odneseš.

– Koji drugi put?

– Valjda ćeš dolaziti ovamo da obiđeš prijatelje?

Branka se zamislila. Više nije imala prijatelja. Razvod s Ivanom joj je odneo i poslednjeg.

– Imam samo vas.

– Onda ćeš da obilaziš mene, a i ja ću, kad god mi to zdravlje bude dopuštalo, da dolazim kod tebe.

– Hvala vam za ova dva meseca koliko ste bili uz mene.

Stoja je insistirala da do odlaska na jug Branka živi kod nje, ali Branka je prihvatila samo to da njene stvari stoje kod te divne žene, a spavala je u hotelu i tu čekala da Ivan velikodušno unapred isplati novac kako bi se razvod okončao bez velike buke.

– Nema na čemu. I, molim te, dete, ako se ijednog trenutka pokaješ što si napustila svoj komfor i luksuz radi susreta sa mnom i nekih mojih reči, to mi obavezno javi. Učiniću sve da ti pomognem. Osećam se krivom zbog toga što naglo menjaš svoj život, a najgore je to što nisam sigurna da ga menjaš nabolje.

– Nisam ni ja sigurna u to, ali ne bih znala da nisam pokušala.

Izljubile su se kao najprisnije prijateljice i Branka je krenula na jug. Bio je prelep dan, topao ali ne i sparano. Nepoznat grad, nepoznat mentalitet, deca koja su gladna ljubavi jer je nisu osetila, ali i puna gorčine što se baš njima

desilo da budu napušteni – sve to je postepeno počelo da je muči dok su se kilometri nizali i pokazivali joj da je sve kasnije za povratak.

Skrenula je sa autoputa i dvadesetak minuta se vozila jako lošim putem. Usput nije videla nijedna kola. Svuda oko nje bila je gusta i jeziva šuma. Ponekad bi se s nekog brda pomolila poneka trošna kuća, ali Branka nije mogla da zna da li tu zaista ima ljudi i koliko još ima do mesta u koje je bezglavo pošla.

Odjednom je ugledala prve kuće, trošnog izgleda, bez ograđenih dvorišta, sa starim automobilima parkiranim na ivici puta. Prošla je i tablu s imenom grada u koji je ulazila. Prisetila se Stojinog uputstva kako da dođe do kuće predsednika opštine, koji će dalje da joj predstavi njenu budućnost. Ubrzo je ugledala i stambene zgrade s najviše šest-sedam spratova, s uskim terasicama na kojima se sušio veš i fasadama na kojima su još bile nacrtane zvezde petokrake. Prodavnice su delovale kao da su upravo opljačkane, robna kuća u centru podsećala ju je na nešto davno viđeno, a semafori su bespotrebno regulisali saobraćaj pešaka i biciklista. Naježila se. Taj grad je ličio na poslednje ostatke jednog jako davnog vremena, kao da su promene bile zaustavljene i kao da se tu samo umiralo a ne i rađalo.

Odahnula je kad je ugledala tri kafića jedan do drugog, ispred kojih su bili parkirani i „mercedesi“, mada sa stranim tablicama. To je bio prvi znak da ovde „stojadin“ nije još uvek automobil godine i da ima gde da se popije i nes kafa, a ne samo domaća, turska ili srpska. Kuću predsednika opštine odmah je prepoznala jer joj je Stoja rekla da ju je nemoguće promašiti zbog tamnoplavog krova koji je ružio ionako ružne susedne zgrade. Ni ta kuća nije imala kapiju, niti dvorište ispred ulaznih vrata, već se odmah s trotoara zvonilo. Ipak, Branka je prepoznala skupocene zavese, one koje kupuju snobovi da bi i po njihovim prozorima stranac mogao zaključiti da su

imućniji od drugih. Shvatila je da može da parkira gde god joj padne na pamet, čak i nasred ulice, jer tu pauk nije funkcionisao. Ipak, bila je kulturnija, stala je malo dalje od kuće, ispred oronule pekare u kojoj je debela mlada pekarka zajapurenog lica pušila cigaretu i radoznala gledala plavušu u farmerkama i beloj majici. Branku je zabezegnulo to što joj se ta pekarka nasmešila kad su im se pogledi ukrstili kao da je već poznaje.

Požurila je da stigne što pre do vrata predsednika opštine.

Trebalo je dobrih dva minuta da joj neko otvori. A onda se na vratima pojavio omanji sedi čovek žutih brkova, nemirnih crnih očiju, razdrljene košulje i u pantalonama koje su mu spadale i koje je stalno podizao rukama. Kad mu se Branka predstavila, nasmešio se i otkrio pištav glas zbog koga je morala da proguta knedlu kako ne bi počela da se kikoće.

– Ja sam se već uplašio da gospojica neće doći. Al', hvala bogu, vi na vratima. Dajte mi koji minut da se malo dovedem u red, što bi se reklo, pa da vas smestim u vaš stan i onda da vidimo šta ćemo dalje.

I pre nego što je uspela nešto da kaže, čovek joj je zalupio vrata pred nosom. Ostala je na trenutak zbunjena, a onda je slegla ramenima i sklonila se, znajući da i nema drugog rešenja nego da čeka tog smešnog predsednika opštine. U tom trenutku debela pekarka s veoma prljavom keceljom, na kojoj je bilo svega što nije pripadalo pekarskom zanatu, izašla je napolje i palila drugu cigaretu.

– Vi mora da ste nova upravnica doma?

Branka se okrenula ka njoj i klimnula glavom. Nije joj se razgovaralo s tom devojkom u ovom trenutku. Ali niko nju i nije pitao.

– Ja sam Mileva.

Pružena punačka ruka za tren oka je uhvatila tanku, nežnu i negovanu Brankinu ruku.

– Branka, drago mi je.

– Meni je još draže. Kako ste vi neka fina žena, tako doterana. Svaka čast! Tak'a bi i ja bila da se nisam udala za mog prvog muža i da me nije zakopao

ovde. Ala su vam dobre farmerice!

– Hvala...

Branka je bila skroz izgubljena. Ovako napadan ton nepoznate žene odavno nije doživela. Ponašala se prema njoj kao da se znaju godinama i neprijatno joj se unosila u lice.

– A mi se svi baš pitali koja je ta što će doći da ona jadna derišta malko pomogne. Mogla sam se opkladiti da će biti neka baba. Dolazila tu stalno jedna i za nju se šuškalo da će preuzeti brigu al' onda smo čuli da neće ona, kao, matora je.

Lako je bilo prepoznati da pekarka priča o Stoji.

– Ne znam ja, dušo slatka, kol'ko si ti za ovo ovde. Nekako si mi prefinjena. Da ti ne bude dosadno?

– Ne znam, nadam se da neće.

– 'Oće, 'oće, dosadno je ovde. Mislim, nije ovo baš neka selendra, al' malo je, za čas posla se sve sazna. Za pet dana u vrh glave ima da nas sve zoveš po imenu. A jesi li ti udata?

Branka je postajala sve nervoznija i proklinjala je onog piskavog čovečuljka što već jednom ne izlazi da je spase od ove radoznale žene.

– Nisam.

– Ih, šta čekaš? Ima ovde momaka za ženidbu, al' i oni beže negde drugde da se žene. Nisu ludi da se zakopavaju.

U tom trenutku čovečuljak je izašao u drugoj košulji, zakopčanoj do grla, ali u istim onim izgužvanim pantalonama.

– Mileva, ne gnjavi gospojicu, šta si joj se nakačila!

Mileva se tad vratila do pekare, ali je i dalje nepristojno buljila u Branku, naročito u njene farmerke.

– Gospojice, ja vam se nisam ni predstavio, sram me bilo, opčinila me vaša lepotinja, pa sam zanemeo ko budala neka. Sima, Sima Petrović.

Prihvatila je i ovu ruku, ali je osetila da joj je Sima simpatičan iako je izgledao potpuno drugačije nego što ga je zamišljala.

– Ajdemo vašim finim kolima, moja nešto nisu baš u formi.

Pokazao je rukom na parkirano „fiću“ i Branka je odahnula što nije insistirao da je on vozi.

Do dela grada u kome je trebalo da pogleda svoj budući stan, dodeljen privremeno od opštine, trebalo im je pola sata, ali samo zbog toga što je nekoliko traktora zakrčilo ionako retki saobraćaj, a i zbog stalnog zaustavljanja kojekuda da bi Sima ljudima predstavio novu direktorku doma. Rukovala se sa desetinom ljudi i osećala da bi mogla da zaplače od muke. Gledali su je kao da je došla neka važna politička ličnost i ukazivali joj preterano poštovanje, ali ju je sve to gnjavilo i činilo napetom. Osećala se kao da je došla s neke druge planete.

A kad su stigli pred dvospratnu zgradu i kad je shvatila da će tu biti smeštena, požalila je zbog donošenja svoje nagle odluke. Napolju su bile razbacane neke stare stolice, zgrada je bila oronula i nimalo reprezentativna, preko puta je bilo groblje, stepenište kojima se Sima polako penjao bilo je najužasnije stepenište koje je u svom životu videla. Strahovala je unapred od stana u koji je svaki čas trebalo da donese svoje skupe stvarčice.

Sima je preturao po gomili ključeva i tražio onaj pravi kojim bi otvorio njena nova vrata. Na kraju ga je našao i sav srećan joj ga pokazao.

– To je taj!

Na svu sreću, Branka je mogla da odahne. Stan je bio tek okrećen i jako uredan. Nameštaj je bio prilično očuvan i moderan. Shvatila je da će imati dnevnu sobu, kuhinju, kupatilo i malu spavaću sobu, što joj je bilo sasvim dovoljno. Prostorije nisu bile pretrpane i videlo se da je prašina očišćena pre samo nekoliko sati.

– Znam ja da ovo nije nešto, gospojice, al' nema bolje. Nije naša opština bogata. Da jeste, ne bi vi sad imali muke da dolazite i nešto nam ovde pomažete, sami bi mi onu decu zbrinuli.

– Sve je u redu, stan mi odgovara.

Setila se ogromne kuće u kojoj je tako dugo živela sa svojim mužem, ali se trglala pri pomisli na Ivana i njegovu hladnoću pred kraj zajedničkog života.

– Gospojice, nemojte da mi zamerite što pitam, al' vi ste bogati?

– Onako, nisam prebogata, ali imam dovoljno novca zasad. Zašto me to pitate?

– Pa ne znam, onako, rečeno mi je da će te vi uložiti u dom, pa rek'o... da pitam.

– Ja nemam toliko novca da renoviram taj dom, ali imam volje da pronađem sponzore i ljude dobre volje koji će to pripomoći.

Sima je zavrteo glavom kao da je nezadovoljan onim što je čuo.

– Da se vi smestite, pa da odemo do doma, a tamo ćemo još pričati.

Branka je primetila promenu u njegovom raspoloženju i to ju je nateralo da bude nestrpljiva da sazna sve detalje oko tog neobičnog mesta.

– Stvari mogu i da čekaju u kolima, a ja bih najradije da odmah vidim gde mi je novo radno mesto.

– Odma'? Dobro, ako tako 'oćete. A stvari će posle neki da vam iznesu, ja ću to da sredim.

– Pa, idemo li?

Sima se nasmešio. I njemu je ova mlada žena bila draga iako se pitao da li je prava osoba za to mesto

Bila je prosto očajna. Sela je u malu kancelariju koja je trebalo da ubuduće bude njena, ne obraćajući pažnju na to što su prozori bili polupani od poslednje oluje, a sa zidova se ljuštio malter. Sve što je videla u prethodnih pola sata bilo je zastrašujuće i osetila se nespremnom da tako nešto preuzme na sebe. Sima je zamišljeno stajao na vratima i posmatrao Branku. Nije ni mogao da sedne jer, osim jednog stola i stolice na kojoj je bila Branka, u prostoriji nije postojao nijedan komad nameštaja na koji bi mogao čak i da se osloni. Ono nekoliko starih ormara sa dokumentacijom više je izgledalo kao opasnost za svakog ko im se približi.

– Strašno! Nisam imala pojma da ovako nešto može da postoji.

Držala je glavu u rukama ne znajući kako da se suoči sa situacijom u kojoj se našla. Dom je bio na nekoliko kilometara od grada, prosto kao da je iznikao pored puta. Velika zgrada je na prvi pogled ličila na napuštenu fabriku, ali ispred su se igrala deca u društvu starije mršave žene. Mališani su trčali po nepokošenoj travi i valjali se po blatu, a žena ih je uzalud okupljala kao

zalutale ovčice. I nju je Branka upoznala. Zvala se Ivanka i bila je vaspitačica od osnivanja doma. Na njoj se videla iznurenost, teret godina i loših uslova rada, kao i ravnodušnost prema mladoj, nakićenoj ženi koja je užasno gledala oko sebe. Deca su se na trenutak smirila da bi horski pozdravili novu direktorku, ali i njihovo interesovanje je ubrzo opalo, pa su nastavili da jurcaju naokolo i da vrište iz sve snage. Bili su musavi i prljavi, očito neuhranjeni, s očima iz kojih se mogao videti bes prema životu. Bilo ih je petnaest, najmlađe dete je imalo četiri godine, najstarije petnaest. Nakon tog doba, kako su joj rekli, uglavnom su bežali iz doma i niko nije znao šta je dalje bilo s njima. Retko su ih usvajali, desilo bi se da bi poneki bračni par iz inostranstva pozeleo da iz rodne grude odvede neko dete, ali veoma retko. Branka je zatim obišla njihove spavaonice. Nije bilo podela na muške i ženske sobe, već je jedna dugačka prostorija harmonika-vratima bila podeljena u nekoliko delova, sa po četiri kreveta u svakom od njih. Posteljina je bila prljava i požutela, a dečje stvari su bile razbacane na sve strane. U jednoj prostoriji je bio stari televizor, kome se zvuk pre par nedelja odjednom pokvario. Nekoliko prašnjavih igračaka ležalo je sa strane i činilo se da su i one napuštene baš kao i deca koja se više i ne igraju njima. Onda je usledio još jedan šok – odlazak u kuhinju gde su dve žene spremale ručak bez mesa. Branka je zamalo povratila videvši da uz krompire i spanać seku istruleli paradajz za salatu.

Sima joj je objasnio da se hrana uglavnom nabavlja od prodavnica koje ne uspeju da prodaju kvarljivu robu, a mali budžet koji opština ima za dom bio je nedovoljan da bi se svaki dan moglo kupiti sveže meso, a nekada čak i hleb.

– Nedeljom imaju dobar ručak s kolačem, ali to je sve što je trenutno moguće.

Prošla je i kroz kupatila, koja su bila u najgorem stanju. Prljave pločice, odvaljeni tuševi i školjke i WC papir koji se bukvalno zaduživao. Primitila je male komadiće sapuna kojima su se ta deca kupala. Nije želela da pogleda

vešernicu, jer joj je već rečeno da postoji samo jedna veš-mašina koja ispušta dušu i koja bi svaki dan mogla da prestane da radi. Upoznala je i Danu, mladu devojkicu oštrih crta, s naočarima velike dioptrije, koja je bila sekretarica doma. Devojkica je pocrvenela kad se upoznavala s novom direktorkom i bila je toliko zbunjena da nije mogla ni reč da progovori. Branka je jedva dočekala da sedne u svoju kancelariju, odbivši kafu koju joj je ponudila Dana.

– Gospojice, ni u snu se niste nadali ovako nečemu?

– Nisam, ovo je prosto strašno. Ja sam mislila da Stoja preteruje, a da sam znala, nikad ne bih prihvatila ovaj posao.

– Ni sad nije kasno da odustanete.

Podigla je glavu i pogledala čovečuljku. Smešio joj se očinski.

– Kako sad da odustanem? A ta deca? Šta će biti s njima?

– Isto što i dosad. Ima da dođe neko drugi. Jest' da će to biti neki bezveznjaković koji će samo da uzima platu, al' šta da se radi?! Nije ovo lak pos'o.

– Ne mogu da odustanem. Sve sam ostavila da bih došla ovde...

Mozak je počeo da joj radi ubrzano. Znala je da je sad kasno da se kaje. Šta ako odbije posao? Vratila se odakle je otišla i sudarila se kad-tad sa bivšim životom, s Ivanom, sa bivšim prijateljicama, a nikad više neće moći da im pripada ponovo. A najgore bi joj bilo da pogleda Stojicu u oči. Ta žena je ne bi krivila što je odustala, čak bi je i podržala, ali to je kukavičluk u kome nije htela da se nađe.

Zato je rešila da bar pokuša.

– Koliki je opštinski budžet za dom?

Kad je Sima izgovorio cifru, Branka je morala cinično da se nasmeje. To je bilo dovoljno za nekoliko večera u osrednjem restoranu!

– A kako stojite s donatorima?

– Gospojice, niko ne ulaže u dom.

– Da li ste tražili nekog?

Sima ju je gledao kao da ne razume kojim jezikom govori.

– Koga da tražimo?

– Ljude dobre volje i dubljeg novčanika. Nekog ko voli ovaj grad i želi nešto humano da učini za ovu decu.

– Nemamo mi tak'ih ovde.

– Pobogu, Simo, ne možete mi reći da ovde niko nema para? Ne možete biti svi siromašni. Ovde se dosta obrađuje, ima fabrika, nije baš da sve propada.

– Nisam to rek'o. Ima bogatih, nego šta. Al' nisu baš dobre volje da daju.

– Pitali ste ih?

– Bože sačuvaj! To je k'o staviti ruku u zmijsko gnezdo.

Shvatila je da će ovo ipak morati sama da uradi. Ustala je i odšetala pored zbunjenog predsednika opštine do susedne kancelarije, u kojoj je sedela Dana i čitala neku knjigu. Čim ju je primetila, ispustila je knjigu na pod i pocrvenela.

– Dano, nema potrebe da sakrivaš od mene svoju nezaposlenost, nisi ti kriva što čitaš knjigu dok se zidovi ruše. Od sad ćeš imati dovoljno posla da ćeš knjige ostavljati za slobodno vreme. Možeš li da poneseš neki papir i olovku i da dođeš u moju kancelariju?

Branka je ubrzo počela da diktira zbunjenoj devojci šta joj je za činiti.

– Simo, vi ćete, molim vas, pomoći Dani da napravi spisak ljudi u ovom gradu koji imaju novac i da mi nekako nabavite njihove kontakte.

– To nije problem, gospojice, al' nemojte da mi tražite da ih ja nešto molim. To vam je večiti sukob, kako da vam kažem. Ja sam predsednik opštine, al' sve se oni pitaju jer imaju para. Moram da održim neki autoritet i neću da ih molim ni za šta.

– Ne brinite, sve ću to ja da završim. Vi mi samo nabavite kontakte, jer ipak vi najbolje znate koliko je ko ovde „težak“.

– E, teški su svi na pare...

– Pokušaću, ništa me ne košta. Najlakše je odustati.

– Hrabra ste vi gospojica.

Videla je da Sima sumnja da će ona nešto da postigne, ali nije htela da pokaže da se slaže s njegovim sumnjama. Morala je da proba, nije imala kud. A i sam pogled na onu decu vratio ju je u davnu prošlost, u vreme kad je i sama bila štíćenica jednog doma i kad je samo želela da bude okružena malo lepšim stvarima.

– Ovde nema kompjutera?

– Ne, direktorka.

Branku je nervirala ova preterana stídljivost devojke. Bila joj je potrebna neka energična osoba a ne mlada, neiskusna klinka koja ne sme da gleda ljude u oči. Zato je rešila da bude gruba kako bi Dani pokušala da pokaže da mora da se bori za svoj posao.

– Dano, nisam ja direktorka, već imam svoje ime. Zovem se Branka i tako me zovi. I prestani da gledaš u pod i da crveniš, meni nisu potrebne takve osobe jer hoću da donesem svežinu i promenu ovde. Trgni se i učestvuj u svemu ovome inače ću biti primorana da te zamenim.

U tom trenutku Dana je podigla glavu i uplašeno je pogledala. A onda joj se lice promenilo, kao da ju je inat preobrazio, pa je glasno progovorila.

– Branka, daću sve od sebe.

To se Branki mnogo više svidelo.

– U redu, kompjuter i ostale stvari koje su neophodne za početak nabaviću ja. Nadam se da ovde postoji telefonska linija.

– Postoji, ali je isključena već godinu dana.

– Rešite to, Simo, molim vas.

– U redu, to mogu.

– Dano, nađi mi dobre i brze molere, keramičare, vodoinstalatere i stakloresce.

Sima se odjednom pobunio.

– Ček. Ček, polagano! Nema se toliko para da bi se svi ti majstori okupili.

– Ništa ne brinite. Te početne radove ja plaćam. A za ostalo ćemo da

nađemo nekog. Valjda ovde postoje i neki humani ljudi.
Kao da niko nije verovao u to osim nje.

Tri nedelje nakon Brankinog dolaska dom je već izgledao potpuno drugačije. Spolja je bio okrećen u svetloružičastu nijansu, čemu su se deca naročito radovala, a unutrašnjost u belu boju. Svi prozori su bili zamenjeni, sanitarije su bile promenjene i funkcionisale su, a zelene pločice bile su postavljene i u kuhinji i u kupatilima. Jednog jutra Branka je zajedno sa Danom sela u auto i otišla za Niš, gde je kupila gomilu posuđa, ponjavica, saksija i kosilicu kojom je Simin sinovac lično pokosio travu u kojoj su se deca igrala i svakodnevno bila izložena opasnosti od krpelja. Staru Ivanku je poslala u penziju, a primila je mladu i veselu Tanju, devojkicu pred udajom, koja je sa decom imala više živaca i bolje se slagala. Tanja je bila i učiteljica, pa su ubrzo organizovale i nastavu kako bi nadoknadile to što niko nije vodio računa o obrazovanju te dece. Naime, iako se zvanično vodilo da deca iz doma idu u obližnju osnovnu školu, to nije bila istina. Niko ne bi pitao ako se šticećenik doma ne bi pojavio na nastavi, što se odrazilo i na želju dece da ostanu pre u domu i igraju se, nego da ih srećniji vršnjaci prozivaju i odbacuju u školskim klupama. I to je Branka imala na umu da sredi, ali sve u svoje vreme. Kako je Ivanka živela blizu i nije imala nikog od familije, provodila je po ceo dan u domu sa decom, a uveče bi dolazio čika Pera penzioner i izigravao obezbeđenje. Branka je pored Tanje zaposlila i Milana, mladog učitelja bez posla, koji je prepodne radio kao konobar, a popodne zamenjivao Tanju i nastavljao rad sa decom. Bila je zadovoljna što su oboje mladi i puni duha.

Sima se hvatao za glavu zbog njenih odluka.

– To budžet ne može nikako da izdrži, ja mogu da ga povećam malko, al' toliko je nemoguće.

– Ništa se ne brinite, Simo. Zasad je tu i moja plata, a sve preko budžeta ću

ja da isfinansiram. Sve račune čuvam, pa ću to da vratim sebi kad nađemo sponzora.

– Joj, nisam ti ja siguran da će se to vratiti... Ima da ostaneš bez ičega.

Ali Branka nije mislila o tome da li greši ili je u pravu. Imala je cilj i bezglavo je jurila ka njemu. Uložila je sve svoje kapacitete da tom domu usadi neko dostojanstvo.

Sa Stojom se čula skoro svakodnevno i obaveštavala ju je kako napreduje.

– Drago dete, pa ti ćeš tu da se satreš. A rizikuješ sve što imaš. Plašim se za tebe. Razmisli malo, možda je to prevelik zalogaj za tebe.

– Da vi samo znate koliko se ja dugo nisam osećala ovako korisnom! U stvari, kad dobro razmislim, mislim da se nikada i nisam osećala ovako za svih ovih trideset i kusur godina. Kad sam bila u domu, smatrala sam da sam beskorisna jer su me roditelji napustili. Kad sam usvojena, moji staratelji su često umeli da svoju nervozu iskale na meni i da mi kažu da nisam ni za šta i da sam im samo beda na vratu. Kad sam pobjegla od njih, a pre nego što sam upoznala svog bivšeg muža, radila sam poslove za koje se smatra da ih rade samo ljudi koji su za sve drugo beskorisni. A i u mom divnom braku, koji je trebalo da bude kao hepiend, kao bajka o siromašnoj devojci koja se udaje za princa, bila sam totalno nekorisna. Tad je bilo i najgore, jer do braka sam smatrala da sam drugima beskorisna, a u braku sam shvatila da to postajem i sebi. Zato sad imam snage da nadoknadim bar delić svega što sam propuštala. I to je mnogo dobar osećaj.

Prvi pravi kompliment dobila je od devojčice koju su zvali Babuška, jer se znalo da ju je napravio neki Rus koji se sasvim slučajno našao u tom kraju. I ličila je na Ruskinje sa tim svetlim tenom i okruglim licem. Babuška je imala deset godina i bila je strašno bistra. Jedno jutro, kad je Branka obilazila decu na doručku, Babuška ju je povukla za ivicu haljine.

– Branka, Branka, da ti nešto kažem!

Tanja, koja je dežurala pored dece, ljutito joj se obratila.

– Jesam li vam rekla da joj se obraćate sa direktorka Branka, a ne sa

Branka?

– Pusti je, Tanja. Kaži, Babuška, šta si htela da mi kažeš?

Svesna da je Tanja nezadovoljno gleda, devojčica se malo zbunila, ali ju je Brankin topli osmeh naterao da ipak kaže do kraja to što je želela.

– Htela sam da vam se zahvalim ispred svih iz doma što ste nam dali da svaki dan imamo ovako lepu hranu.

Branka je bila ponosna na sebe u tom trenutku i pomilovala je devojčicu po glavi.

– Hvala ti. Zaslužili ste to.

– I htela sam još nešto da vam kažem. Nadamo se da nećete brzo otići kao neki direktori pre vas, pa da opet jedemo ono što smo jeli pre.

Branki su zaiskrile suze i brzo se povukla u kancelariju. Osećala se kao glumac u modernoj verziji Olivera Tvista. Zar se i u dvadeset prvom veku dešavalo nešto ovakvo? Setila se svog detinjstva. Usvojena je u dvanaestoj godini, prilično kasno, ali ipak je mislila da je to napokon neki lepši život. Ispostavilo se da će joj narednih šest godina, sve dok nije otišla od svojih staratelja, biti još teže nego sve godine u domu. Bila je srećna što je mogla bar nekako da kompenzuje ta sećanja.

Pozvala je Danu, koja se od Brankinog dolaska drastično promenila. Ne samo da je postala otresitija već je i fizički počela da liči na pravu zadovoljnu ženu.

– Ima li odgovora na neki od mejlova koje smo poslali za donatorstva?

– Svi su nam odgovorili, ali negativno. Naravno, stavili su kako trenutno nisu u situaciji da doniraju dom, ali će svakako to učiniti u nekom narednom periodu, bla, bla, bla. Jedni su nam poslali komplet peškira, a drugi paket sa sokovima.

Branka je uzdahnula.

– Dobro, bar neko nešto da pošalje, mada nam je to najmanje potrebno.

– Već smo pri kraju spiska za moguće donatore. Još nam samo nije odgovorio „Dual“.

Branka se namrštila.

– Podseti me o čemu se radi?

– To je ona kompanija koja je kupila čitavu vazdušnu banju dvadeset kilometara odavde i koja gradi one čudesne komplekse.

– Oni su mi glavni favoriti! Dolaze u ovaj kraj, grade nešto što će prodavati bogatašima i strancima, i očito imaju pare.

– Da, ali uopšte ne odgovaraju na naše mejlove. Zvala sam i telefonom, ali stalno se javlja jedna te ista sekretarica i govori kako će mi se direktor javiti kad bude mogao i kako znaju za našu molbu za donatorstvo. Rekla mi je da će se direktor javiti kad bude imao vremena.

– Kuliraju nas, znači?

– Očigledno.

– Jesi li pitala Simu ima li neke kontakte s njima?

– Jesam, predsednik kaže da zna tog vlasnika samo površno, da je u pitanju neki nadobudni mlad čovek i da sumnja da ćemo išta postići.

– Nazovi Simu i kaži mu da sazna kad je taj vlasnik na gradilištu, a ostalo će biti naša briga.

– U redu. Još nešto?

– Napravi mi jednu kafu, Dano.

I Dana je to sa zadovoljstvom učinila. Branka se zamislila. Znala je da joj je taj „Dual“ možda poslednja šansa. Novac joj je bio na izmaku, još koji mesec i morala bi decu da vrati na stari režim ishrane, a tad stvarno ne bi smela da im pogleda u oči, naročito Babuški. Milanu bi morala da dâ otkaz, a i čika-Peri bi vratila platu na staro. A taman je planirala da uzme nekog i za noć, jer su deca bila do kasno budna, a matori Pera nije mogao da ih zauzda niti da ih uspava. Nije želela sad da odustane.

Bio je to jedan od najtoplijih dana te jeseni kad je Sima javio da ima informaciju kako se vlasnik „Duala“ glavom i bradom pojavio na gradilištu u

vazdušnoj banji nedaleko od grada. Branka nije gubila vreme. Dok se vozila kolima, već je primetila da se tu zaista dešava nešto veliko. Vikendice su pale u senku velikog kompleksa, koji je već poprimio završni izgled i kome su još samo nedostajale neke sitnice da bi se mogao staviti na prospekte. Put je odjednom postao asfaltiran, a sa svih strana su se videli delovi kompleksa koji su mamili dah. Mogla je da uoči sportske terene, bazen, parkove za decu, terene za mini-golf i mnoštvo užurbanih radnika koji su sređivali ostatke materijala.

Parkirala se tamo gde je videla još nekoliko automobila s istom registracijom. Vlasnik i kompanija su bili iz njenog grada i to ju je nekako plašilo. Odavno nije imala kontakta s nekim ko je bio van mesta u kome je sad živela i radila. Ne računajući Stoju, za nju je stari život bio pokopan. Čak nije želela da donese ni stvari koje je ostavila Stoji na čuvanje.

Kad je u plavoj tankoj haljinici izašla iz kola, majstori su počeli da zvižde. Pojava tako lepe žene na ovom mestu očito da je predstavljala retkost i ona se osetila kao roba. Pocrvenela je i požurila ka prvom muškarcu koji nije bio u radnoj uniformi.

– Oprostite, tražim gospodina Filipovića.

Momak u odelu ju je odmerio od glave do pete. Bio je krupan i sirovog lica.

– A ko ste vi?

Taman što je želela da mu se predstavi kao direktorka doma za nezbrinutu decu, odnekud se pojavio crnokosi momak u lanenim pantalonama i uskoj bež majici, s najkrupnijim crnim očima koje je ikada videla. Bio je toliko lep da joj je oduzeo dah. Smešio se dok im je prilazio u društvu dve dugonoge crнке, koje su pokušavale da uhvate njegov pogled i osmeh. Delovale su kao prikolice, kao bespotrebni ukras tog predivnog tela.

– Gospodine, ova dama vas traži.

Tad je shvatila da je pred njom vlasnik ovog kompleksa, njena jedina šansa za dom. Poželela je da je bio u pitanju neki stariji gospodin, neko manje privlačan, s kim se može razgovarati bez zadnjih misli. Međutim, sama

mladost ovog muškarca ju je razoružala. Znala je da humanost nije moderna stavka u životu mladih biznismena.

– Dobar dan, gospođice. Mene tražite?

Pružio joj je ruku. Istog trena je u njegovim očima prepoznala požudu.

Odavno je zaboravila da je lepa i da izaziva uzdahe suprotnog pola. U varoši u kojoj je sad živela bila je prvo direktorka doma, a onda žena. Iako su joj se i tamo udvarali svakakvi ljudi, uglavnom oni koji su imali najmanje šanse da ih pogleda, nikad se nisu usudili da joj daju neki kompliment baš zbog toga što je bila čudo koje pokušava da spasi neki dom od koga su svi digli ruke.

– Da, vas tražim, ukoliko ste vi gospodin Filipović, vlasnik „Duala“.

– Ja sam. Na svu sreću, jer da nisam, onda ne bih imao čast da vas upoznam. Drago mi je, Dušan.

Pružila mu je ruku. I zadrhtala od snage i muževnosti tog stiska. Ali, ostala je na nogama. Njen cilj je bio daleko od zavođenja.

– Ja sam Branka Ivanović.

– Pa, Branka, jeste li i vi jedna od vlasnica vikend-kuća u okolini, pa sad moram da očekujem neki zahtev zbog narušavanja privatnosti, reda i mira? Ako je tako, odmah ću skratiti priču. Moj saradnik će vam pokazati dokumentaciju koja potvrđuje da je sve rađeno legalno i da nemate na osnovu čega da se žalite. Možemo samo da konstatujemo da će vam cena kuće porasti, pa ćete mi uskoro biti zahvalni jer ćete moći dobro da je prodate, ukoliko mislite da ćete izgubiti mir zbog mojih budućih gostiju. Slušala ga je s nevericom. Kao da mu je već hiljadu ljudi dolazilo iz istog razloga, a on je na isti način pokazivao da mu niko ne može ništa. Bio je pun sebe i to ju je nerviralo. Ali se onda setila Babuške i doručka koji joj prija, pa je rešila da ne pokazuje koliko ju je iznervirao svojim monologom.

– Gospodine Filipoviću...

– Dušan, molim vas. Nemojte da me tako lepa žena zove prezimenom, nisam navikao.

Okolo su se zakikotali zbog njegove primedbe, a Branka je progutala još

jednu knedlu. Sve je manje verovala u to da će ovaj lepi muškarac biti humano biće.

– Dobro, Dušane, ja nisam vlasnica neke od vikendica u okolini i ne dolazim da vam se žalim. Ja sam ona direktorka doma za nezbrinutu decu koja vam već mesec dana šalje mejlove i moli vas da odgovorite da li biste želeli da obiđete naš dom i vidite koliko se razlikuje od ovog kompleksa, pa onda, ako bog da, možda pomognete da neka manje sretna deca od vaše imaju šta da jedu.

Mislila je da će ga zbuniti, ali on se i dalje smešio, dok su dve prikolice prevrtale očima, kao da već unapred znaju da je Branka uzalud poremetila njihovu idilu.

– Branka, ja nisam dobio vaš mejl, ali pretpostavljam da moje sekretarice jesu i da su ocenile kako za to sad trenutno nemam dovoljno vremena.

– Vremena ili para?

– Vremena. Para imam dovoljno. I previše.

– Onda je vreme manji problem. Ovog trenutka možemo sesti u moj auto i otići do doma. Potrebno nam je svega dvadesetak minuta.

– Vidite li da sam u društvu dama i da ne bi bilo lepo da ih ostavim da čamuju u ovim građevinskim radovima?

Branku je sve više nervirao njegov podsmešljivi ton, ali nije želela da se preda.

– Sigurna sam da i dame imaju nežna srca i da bi i one želele da vide dom za nezbrinutu decu. A i deca bi im se obradovala.

Jedna od pomenutih pratilja se prekrstila kao znak da joj to ne pada na pamet da učini. Dušan se i dalje smejuljio Branki u lice.

– Vi ste toliko lepi da ne znam kako da vas odbijem, ali, nažalost, planovi su mi potpuno drugačiji. Gladan sam, a siguran sam da u tom domu nema restorana u kome bih ja mogao da utolim glad.

Preterao je i Branka je to morala da kazni.

– Dušane, naravno da postoji restoran u domu jer i deca moraju nešto da

jedu, pa makar i napuštena. Oni ne žive od vazduha, znate. A priznajem da restoran, ako tako može da se nazove, nije reprezentativan, a koliko mi je poznato, danas je za ručak musaka s puno krompira i malo mesa i, ako imate sreće, griz-kolač. Garantujem da je sve čisto, da nije otrovno i da bi prijalo i vašem uvaženom stomaku.

Gledali su se u oči, kao dva ovna na brvnu od kojih nijedan neće da popusti i skloni se. Bilo je teško izdržati pogled njegovih crnih zenica i gledati ga kako se smeje tim prelepim pravilnim usnama.

– Branka, ako nije problem, mogu li da za sutra u podne rezervišem jedan sto za mene i mog vozača u vašem domskom restoranu? Znate li šta je sutra na meniju?

– Ne znam, ali potrudicu se da bude nešto sa mesom.

– To mi je važno. Danilo, zapiši kako da sutra dođemo do tog doma.

A onda je uzeo je Brankinu ruku i poljubio je.

– Onda, vidimo se sutra, Branka.

Okrenuo se i sa svojim pratiljama nastavio ka bazenu. Čula ih je kako se kikoću i nimalo joj nije bilo prijatno. Onaj sirovi momak je izvadio beležnicu i zapisao uputstvo kako da stignu do doma.

– Da li gospodin Filipović ima običaj da ne ispuni svoje obećanje?

– Ne. Uglavnom ih ispunjava. Čak i kad mu nisu prijatna.

I ovaj vozač joj se podsmevao, ali Branka je sela u auto i krenula nazad niz padinu verujući kako će Dušan sutra ipak doći.

I došao je. Nije uzalud pola sata razmišljala šta da obuče i nije se uzalud obukla u uzani poslovni komplet boje slonove kosti, koji joj je savršeno isticao liniju.

BMW se zaustavio tačno u podne ispred doma. Videla ga je s prozora svoje kancelarije. Deca su bila u jednoj prostoriji, koju je Branka renovirala za učionicu, a Tanja im je čitala neku istorijsku priču. Kad su videli posetioca, svi su radoznalo potrčali do prozora.

Branka se polako spustila do ulaza i tu dočekala Dušana. Opet je osetila jezu od njegovog pogleda. Odvela ga je u kancelariju i najpre mu pokazala

fotografije doma pre njenog dolaska. Govorila je kao navijena, iznosila mu podatke o broju štíćenika, o onome što je urađeno i o onome što bi tek trebalo da se uradi, o njenim planovima i o problemima s kojima se sreće. Onda ga je provela kroz sve prostorije i ponavljala mu šta je urađeno. Dušan je samo ćutao i slušao. Nije joj delovao nezainteresovano, ali nije mogla ni da se zakune da ga je ta priča o domu dotakla. Ponašao se suviše miroljubivo i ljubazno da ne bi izgledalo licemerno.

Kad su se nešto kasnije ponovo vratili u njenu kancelariju, u kojoj je sad bio i otoman za goste pa je Dušan mogao udobno da se smesti, prekinuo ju je upola rećenice.

– Branka, stvarno se divim ženama poput tebe. Ali voleo bih da priču nastavimo i završimo u nekom restoranu, uz večeru.

Branka se trgla kao da joj je opalio šamar. Onda se opustila, ramena su joj utonula u stolicu postavši svesna da je sve promašaj.

– Dušane, žao mi je, ali večeru odbijam. Nisam vas zvala da bih vas zavodila, već da bih vas dom zaveo, ako je to ikako moguće. Ali sad mi je jasno da sam pričala uzalud, da ništa ne može da dotakne vaše srce jer ste klasičan muškarac kome se samo može dotaći neki drugi organ. A, iskreno, meni to nije potrebno. Hvala što ste došli i želim vam uspeh u životu.

Ustala je da ga isprati.

– Branka, prelazim sad na ti jer ćete me tako možda bolje razumeti. Nisam imao zadnje namere, samo sam želeo da u nekom drugom ambijentu kakav ti zasluđuješ popričamo o tome šta moja kompanija može da uradi za tvoj dom i za tu decu. Nema mnogo lepih restorana u ovom kraju, ali na deset kilometara prema Nišu postoji jedno veštačko jezero i restoran koji mi odgovara, pa ću te čekati tamo u osam večeras. A ti se usudi da proveriš čime razmišljam i koje si mi sve organe dotakla.

Izašao je iz doma tako da je shvatila da i ne očekuje da ga isprati. Bila je sigurna da ju je ucenjivao – bukvalno joj je dao do znanja da će joj dati novac za dom ukoliko bude otišla u krevet s njim. Nije bio problem u tome da li ga želi ili ne – svakako da je sve vreme osećala da bi mu se odmah predala kad bi pokušao da je dodirne, toliku je strast osećala, ali nije želela da prlja svoj posao i taj dom takvim aranđmanom.

Bilo je sedam sati i Branka je sedela u svom stanu i gledala neki krajnje nezanimljiv kviz. Iako je pokušavala da se koncentriše na pitanja voditeljke, nije joj polazilo za rukom. Pogled joj je lutao do zidnog sata na kome su kazaljke nemilosrdno žurile i podsećale je da joj je savest nečista.

Razmišljala je kako će Dušan reagovati na to što se ona neće pojaviti i da li će mu time dati do znanja da nije neka laka ženska koja bi mu se predala poput ko zna koliko drugih. Na trenutke ju je to činilo ponosnom i sretnom jer njegovom šarmu uspešno odoleva, ali bi se već sledećeg minuta pitala ima li to smisla i da li bi trebalo da čini i dalje napore da dođe do donatorskog novca, pa makar se suočila sa Dušanovom neodoljivom privlačnošću.

U pola osam uhvatila je sebe kako razmišlja šta bi mogla da obuče za taj sastanak. A onda je ustala, spremna da pokuša da dostojanstveno odbije njegovo udvaranje, ali i da stavom ozbiljne žene dođe do novca. Kako je u mislima već izabrala crvenu haljinu do kolena, tanku i lepršavu, dugih rukava koji se otvaraju na zglobovima kao latice cveta, odmah ju je izvukla iz ormana. Šminkala se brzo, ali pažljivo, a kosu je pokupila u punđu kako bi bar time delovala manje kao zavodnica a više kao poslovna žena. I bila je zadovoljna onim što je videla u ogledalu.

Jurila je u pravcu restorana, pa ju je zaustavila saobraćajna patrola zbog prekoračenja brzine. Međutim, odmah su je prepoznali, pa su je samo opomenuli i pustili dalje. U restoran je stigla sa deset minuta zakašnjenja. Ispred je bio parkiran BMW, ali nije videla vozača koji je obično čekao Dušana u kolima. Prošla je kroz vrata, a konobari su je zadržali gledali.

– Tražim gospodina Filipovića.

Odmah su je povelili u baštu iza restorana, tik uz veštačko jezero po kome je plivalo nekoliko labudova. Spazila ga je kako sedi za stolom i posmatra igru tih divnih životinja. Nije je ni primetio sve dok nije došla do stola, a onda se široko osmehnuo, ustao, poljubio joj ruku, primakao stolicu da sedne i tek onda progovorio.

– Već sam se plašio da nećeš doći, a ako si ovo namerno uradila, moram ti reći da si mi dala do znanja da nisi došla na poslovni sastanak.

Branku je taj nadmoćan stav poželjnog i toga svesnog muškarca odmah iznervirao.

– Ja ne znam kako ste to vi zaključili, ali samo mogu da dodam da se varate,

jer ovo je za mene samo poslovni sastanak.

Nije skidao samouvereni osmeh s usana i gledao ju je pravo u oči. Pomislila je kako je ovom čoveku lako da uveri svaku ženu da je baš nju čekao čitav celog života.

– Na poslovne sastanke se ne kasni, pogotovo kad si ti ta koja nešto traži od druge strane.

– Žao mi je što moram da vas razočaram, gospodine Filipoviću, ali moje kašnjenje nema veze sa željom za koketiranjem, to sam odavno prevazišla. Zaustavila me je policija i to je jedino objašnjenje za ovih nekoliko minuta vašeg čekanja.

Pokušavala je i ona njega da gleda pravo u oči, ali joj je teško išlo. Morala bi bar na sekund da skrene pogled, čisto da bi povratila smirenost. No, primetila je kako se lepo obukao i namirisao pravim osvajačkim parfemom. Teško joj je bilo da ignoriše sva ta oružja iz kojih je ciljao na nju.

– Mislio sam da smo prešli na „ti“ danas u domu. Glupo je da ponovo krećemo iz početka, zar ne?

Nije mu odgovorila, ali se osetila nemoćno jer je persiranjem htela da zadrži dostojanstvo.

– Branka, nisam ja ni mislio da ti namerno koketiraš sa mnom zbog toga što očekuješ da ću ja nešto učiniti za tvoj dom. U prirodi žene je da se ponaša kao dama, i ja to ne zameram, čak i poštujem. Ružno bi bilo da sam ja došao kasnije i zatekao prelepu ženu u seksepilnoj crvenoj haljini kako me čeka. Pocrvenela je, ali ju je spasao konobar koji je došao da ih posluži. Prepustila je izbor Dušanu, ali ne zato što mu se uvlačila, već zato što nije smela da progovori. Ionako su joj reči teško dolazile, pa ih je čuvala da okonča celu tu priču u kojoj su se našli.

Ispitivala ga je kako idu radovi u vazdušnoj banji, tako da je vreme dok večera nije stigla prošlo u razgovoru o njegovim velikim očekivanjima od tog projekta. Ta vazдушna banja je bila poznata, ali suviše zapostavljena i jedini hotel bio je zatvoren zbog neprofitabilnosti pre više od dve godine. Dušan je saznao da se prodaje i da je cena zaista niska, otišao je da pogleda i rešio da pokuša da tu otvori nešto ekskluzivno.

– Daleko je od glavnog grada, nije još otkriveno, priroda je predivna, vazduh čist i zdrav, i mislim da će mnogi snobovi željni novih ludih centara rado potrošiti pare ovde.

Začudila se kako tako govori o svetu u kome je očigledno i on, ali nije želela mnogo da ga pita. Kad su počeli da jedu, razgovor je zamro. Dušan bi je pitao kako joj se sviđa to što je naručio, Branka bi odgovorila i ponovo bi začutili. Tek nakon što su im tanjiri bili prazni, a Dušan je nagovorio i na čašu francuskog konjaka, nastavili su da komuniciraju.

– Dobro, opuštanje je prošlo, a ja mislim da je vreme da pređemo na konkretnije stvari. Iskreno, nisam neki veliki humanitarac, prosto se ježim od toga da bacam novac oko kojeg se mučim na organizacije i udruženja jer znam da su mnoge nazovi humanitarne akcije samo marketinška reklama ili pokriće jakim ljudima da operu ime ili novac. U tom sam svetu i znam šta se radi. Mislio sam da si i ti jedna od tih koje grabe gde stignu, pokrivaju se pričom o domovima za nezbrinutu decu, a onda donatorstvo potroše na jedan izlet i ostatak stave u džep. Malo sam te slagao, sekretarice mi jesu prosleđivale mejlove koje ste mi slali, ali sam mislio da je to ta loša priča. Kad si se juče pojavila na gradilištu, bio sam fasciniran tvojom pojavom. Priznajem, odsekle su mi se noge. Plavuše sa dugim nogama i plavim očima su mi fetiš.

– Ne bih rekla, ja sam te uhvatila u društvu dve crnokose devojke. Tek kad je ovo izgovorila, pomislila je da bi Dušan mogao da oseti ljubomoru u tim rečima. Ali, on se već smejao.

– Većiti rat između crnki i plavuša nikad neću razumeti. Znaš, meni su uvek plavuše bile kandidati za devojku, eventualno ženu, dok su mi crнке bile za provod. Većini muškaraca je to obrnuto, ali mi je drago što se razlikujem od drugih.

– Da, o ukusima ne treba raspravljati.

– Baš tako. Ali da nastavim... Nakon opčinjenosti tvojom pojavom usledilo je neugodno iznenađenje kad si mi se predstavila. Odmah sam te smestio u priču o sponzoruši-poslovnoj ženi koja koristi položaj direktorke doma da bi se nafatirala parama. I dok smo razgovarali, mislio sam kako je žalosno što je to tako. Ali, onda si pomenula srce i malo me poljuljala. Hladne i proračunate žene nikad ne udaraju na emocije, one smatraju da biznismeni razmišljaju poput njih i udaraju na novac, reklamu i bilo kakvu drugačiju kontrauslugu. Dovoljno sam ih sreo u životu da mi je to jasno. Zato sam i pristao da danas dođem u dom, da te vidim u okruženju koje će mi reći kakva si zapravo. Malo sam se promovao po gradu i ubrzo saznao da si

mного svog novca uložila u dom i da ti se svi dive i poštuju te. Tako, draga moja Branka, nisi ni morala onoliko da se trudiš da mi dočaraš kako je do skoro izgledao dom i koliko si truda uložila u njega, jer sam danas došao spreman.

Bila je zaprepašćena, ali i oduševljena ovim čovekom. Prosto je govorio ono što je bilo pravilno. Naravno da nije pao odmah na mejlove i da nije želeo da učestvuje u svemu tome ako je u pitanju prevara. Počela je i sama da se smeška, svesna da je na putu da za dom obezbedi dobrog donatora.

– Ja sam već tad znao da ću biti donator tvom domu. Zato sam se osmelio i pozvao te na večeru, i to ne iz razloga da te muvam ili da probam da te učenim kako bih te odveo u krevet, mada mi je to na trenutke prolazilo kroz glavu, priznajem. Pozvao sam te da bih mogao da ti izrazim svoje poštovanje i divljenje zbog onog što radiš. Vratio sam se u grad, u hotel u kome odsedam dok se moj ne završi, odmah izanalizirao celu situaciju i shvatio da bi mi donatorski projekat u ovom kraju doneo dobar marketinški potez.

Bogati ljudi vole da se hvale kako su humani, a vole i da čuju da je neko dobrotvor i misle da veliki novac dat u dobrotvorne svrhe pokazuje koliko je neko bogat. Dakle, da skratim, ako bih dao novac tvom domu, moje buduće mušterije bi mislile da odsedaju kod nekog mnogo važnog i bogatog tipa, a to bi privuklo i one sujetne, takmičarske duše koje letuju ili zimuju negde, iako ne vole ni more ni zimu, samo da bi bili viđeni i da ne bi bili izostavljeni iz elitnih, poslovnih i svakakvih drugih priča.

– To razumem.

Pogledao ju je kao da procenjuje kako bi to ona mogla da razume, ali nije ništa pitao.

– E, tako je to bilo.

– Dakle, Dušane, ovim si hteo da mi kažeš kako si rešio da budeš donator domu?

Podigla je čašu konjaka želeći da nazdravi, a znala je da joj pogled više nije hladan i profesionalan, već zavodnički, koketan, onakav kakav dame imaju kad im se džentlmen za stolom isuviše dopada.

– Tako je trebalo da bude, da večeramo i da ti kažem da ću dati novac.

Zbunjeno je spustila čašu na sto.

– Šta to sad znači?

– To znači da mi duguješ neke odgovore, Branka. Ne želim da ispadnem

glup. A sve mi se čini da sam mogao da se upecam.

Njegove zenice su se suzile. Sad je izgledalo kao da je u njoj pronašao neku lošu stranu.

– Ne shvatam. Volela bih da mi objasniš šta se desilo od trenutka kad si mi se divio dosad?

– Ako dozvoliš, ja bih tebi postavio jedno pitanje. Zašto ti tvoj muž nije donator? Koliko sam saznao, a malo vremena mi je trebalo i dobro je da sam ipak hteo da te proverim kako bih bio siguran da radim pravu stvar, tvoj muž je pravi lovator i ima dovoljno novca da napravi još deset domova s pet zvezdica.

Branka je na trenutak osetila vrtoglavicu. Spominjanje Ivana i njegovog novca vratilo ju je u dane kad se osećala nemoćnom i beskorisnom. Pitala se da li će njen brak zauvek da joj smeta da pronađe svoj identitet.

– Prvo, on je moj bivši muž. Razvela sam se od njega jer sam htela da dođem ovde i prihvatim ovaj posao. A drugo, razvodom sam dobila dovoljno novca da lepo živim, ali sam veći deo već potrošila na dom. Uskoro neću imati više ništa i bilo bi šteta da nema načina da održim ono što sam do sada načinila.

– Dakle, sad si spiskala muževljeve pare, pa tražiš još od drugih?

Taj podrugljiv ton ju je uvredio. Bilo je trenutaka kad se pitala zašto je taj novac, jedinu svoju sigurnost, potrošila na dom umesto da je sebi otvorila neki lokal, butik, salon lepote, bilo šta, i mirno živela. Onda bi se setila dece koja zadovoljno spavaju u čistom, soba koje su renovirane i u kojima spavaju po dvoje, hrane na neokrtnjenim tanjirima, setila se palačinki zbog kojih su skakali do neba i novog televizora od koga su se jedva odvajali. I sve to je brisalo potrebu za sopstvenom sigurnošću. Naglo je ustala.

– Izgleda da ti nisi mene dobro analizirao. Više se razumeš u novac, marketing i građevinske radove nego u duše. Ja sam sve što sam stekla nezakonito, u lošem i hladnom braku bez dece, potrošila da bi nekoj tuđoj, a neželjenoj deci izmamila osmeh na lice. I ne dam ti da mi to prljaš jer sam ponosna na sebe. Možda je moj novac bio zarađen loše jer sam živela kao sponzoruša i opelješila muža razvodom, ali bar sam uspela da malo smirim svoju savest dajući ga drugima. No, razumem, ti si u onom svetu gde sam ja do skoro bila i nije ti jasno kako neko može da bude nesebičan i da sve što ima pokloni drugima, a sebe dovede ovako na ivicu bede i da moljaka

svakakve biznismene i nadobudne snobove za pomoć. Dušane Filipoviću, tvoj novac mi jeste preko potreban, ali čak i potreba ima svoje dostojanstvo. Tim rečima napustila je hotel i besno sela u auto. Zaplakala je nekoliko kilometara dalje.

Sutradan je ustala s potmulom glavoboljom. U dom je dolazio mađioničar koji je trebalo skromno da pomogne u proslavi rođendana dečaku Ernestu, koji je punio jedanaest godina. Ernestova majka je umrla na porođaju, a otac, alkoholičar, čuvao ga je do njegove četvrte godine, kad je i sam umro od ciroze jetre. Od tad je mali Ernest u domu i svaki rođendan proslavlja na istom mestu. Branka je kuvaricama tražila da spreme bogat obrok i da naprave veliku tortu, prvu na nekom od dečjih rođendana. Otišla je do robne kuće i Ernestu kupila fudbalsku loptu i sportski kačket.

Kad mu je nekoliko sati kasnije nakon duvanja svećica predala poklon, mali je zaplakao od sreće. Zagrlio ju je oko struka, uronio glavu u njenu mekanu bluzu i tako joj izrazio zahvalnost. Branka je zatečena stajala i milovala ga po kosi, ne znajući šta da mu kaže. Sva deca bila su okupljena oko njih dvoje i s ljubavlju posmatrala plavu ženu koja jedva zadržava suze, sećajući se kako je i sama slavila neke svoje rođendane u domu. Vraćao joj se film na prvi rođendan. Deca su joj otpevala pesmicu, a jedna vaspitačica je prokomentarisala kako je šteta ostaviti toliko lepo dete. Mislila je da su joj roditelji mrtvi, ali tog trenutka je shvatila da nisu. Iako se nikad nije raspitala za njih, niti je imala želju, proganjalo ju je pitanje zašto je završila među svom tom decom i zašto je morala da detinjstvo provede na najgori mogući način.

U tom trenutku u trpezariji se pojavio Dušan. Zatekao ih je kako se grle, pa se zakopao u mestu, plašeći se da nešto ne pokvari. Kad ga je videla, Branka se oduzela. Nije želela da je Ernest ikada pusti jer je to značilo da mora da se približi ovom čoveku i da ga pita šta traži tu nakon svega što se prethodne noći desilo.

Ali i to se desilo. Ernesta su zbolele ruke, a lopta ga je izazivala, pa su deca ubrzo otišla za Tanjom u dvorište da u jesenjem danu bez kiše uživaju u igri. Dušan joj je polako prišao.

– Zdravo. Lepa scena.

– Ja radim takve stvari iz koristi.

Njena ironija je bila očigledna.

– Nema potrebe da si takva prema meni. Dolazim sa belom zastavom.

Primirje, može?

Nije mu odgovorila. Nervirao ju je što je tako muči, što joj daje obećanja i povlači ih, kao da se namerno igra s njenim nervima.

– Da li bismo mogli negde da sednemo i popričamo?

– U mojoj kancelariji.

Pošao je za njom, a dok su hodali ka kancelariji, znala je da odmerava njenu pozadinu u uskim pantalonama. Taj pogled ju je pržio. Jedva je dočekala da sedne i da se skloni od očigledne pohote.

– Volela bih da znam zašto si došao. Nemam mnogo vremena, zima je na pragu, pa moram da izmislim kako da do hladnih dana uvedem grejanje u dom da deca ne bi morala da sede pored peći po čitav dan, a noću da spavaju u hladnom.

– Neću ti oduzeti mnogo vremena. Došao sam da ti se izvinim zbog onog sinoć. Preterao sam. Ne volim prevarante i strašno sam sumnjičav, a saznanje da ti i nisi odavde i da si bila bogato udata nije moglo da se u mojoj glavi poveže sa činjenicom da si dobrotvor koji sve želi da uloži u napuštenu decu.

– Da nisi opet promenio mišljenje?

– Ne znam kako da ti kažem a da te ne razbesnim. Branka, želim da verujem onome što kažeš, a tako i da ti pomognem u tim naporima. Ali se plašim da tvoja previše snažna lepota nije pokriće za loše postupke.

– Toliko si sumnjičav kao da se radi o stotinama hiljada evra, a ne o skromnoj donaciji kojom ću hraniti decu još par meseci.

– Stvar je u tome što jesu u pitanju stotine hiljada evra. Tačnije, jedna stotina hiljada.

Plafon se okrenuo iznad nje. Prvo je pomislila kako se grubo šali, kako uživa da posmatra njeno zabezegnuto lice. Ali Dušan je mirno, bez ikakve ironije gledao u nju ozbiljno.

– Niko nije tražio toliko para.

– Znam, o tome nismo stigli da pričamo. Ali ja ne dajem pare u humanitarne svrhe i ne verujem da će mi se desiti da to uradim dva puta. Ako već jednom budem dao, biće to velika cifra koja će zaista da pomogne, a ne neka sića kojom ću drugima da zamažem oči da bih sebe izdigao.

Branka je i dalje bila zatečena. S tom cifrom mogla je mnogo toga da uradi, možda i da preseli dom u neke pitomije krajeve, bliže gradu, gde deca neće biti izolovana od ostatka sveta.

– I ne samo to. Želim da i jedan manji deo deonica svoje kompanije poklonim domu tako da biste imali i prihode na jedan duži period, dokle god postoji kompanija.

– Ne, nisi razumeo, ne radi se to tako...

– Branka, ja sam ti rekao svoje stavove i šta sam spreman da učinim da bih skinuo sa sebe i taj deo poslovanja, a to je promocija humanosti. Veruj mi da bih ja rado ostavio u džepu stotinu hiljada evra, nisam baš toliki rasipnik, ali ako ne daš na mostu, daćeš na ćupriji. Važno mi je samo da dajem za pravu stvar, a ne za neku prevaru.

– Sad mi je jasno zašto si se tako pomno premišljao da li sam ja prevarant ili sam iskreni humanista.

– Vidiš, sve ima svoje logično objašnjenje. Najlakše je iz džepa izvaditi nekoliko stotina evra i skinuti te sa vrata, ali to nije moj stil.

Bila je izgubljena. Pred njom je stajalo rešenje za dom, trajno, ogromno, važno, a ona nije znala kako da ga uzme. Kao da je imala najjači ugovor na stolu, ali nikako nije mogla da nađe olovku da ga potpiše. Rešila je da bude iskrena, ali da ne propadne pod teretom ove mogućnosti.

– Dušane, jasno ti je da tako nešto donosi neverovatnu budućnost ovoj deci i svima onima koji će tek, nažalost, morati da završe ovde. I svestan si da je to nešto što bi meni donelo strahovito olakšanje. Ali nemoj očekivati da ću te moliti za novac niti da ću činiti nešto nedostojno mene same. Možeš da mi daš bilo kakav zadatak u granicama normale, u okvirima ljudskosti, ako će ti to dati odgovore na pitanja da li sam poštena ili ne. Samo nemoj više da me mučiš, da sediš tako opušteno i govoriš mi da imaš zlatan ključ, ali da mi ne dozvoljavaš ni da ga dotaknem, a ni da ga zaboravim. Reci mi, koji je način da zaslužim to što ti pružaš?

On se najednom nasmejao.

– Oduvek sam sanjao da me neka žena pita kako može da zasluži ono što mogu da joj dam, ali nisam mislio na novac, već na svoje kvalitete koje ti, Branka, sigurno misliš da nemam. Međutim, doživeo sam da mi prelepa žena, čija je lepota tako opasna da joj ne smeš verovati, govori te reči, ali misli na novac. Želim da znam zašto si ovde. Ali želim istinu, ma kakva ona bila.

Branka je uzdahnula. Znala je da je to njen potez za sve ili ništa. Isto tako je znala da taj potez mora da pričeka.

– Mogu li ja tebi da zakažem večeras sastanak na onom istom mestu u osam sati?

Nije skidao osmeh s lica.

– To mi se dopada. Čekaću te tamo, Branka. A ti ponesi svu iskrenost koju imaš.

– Hoću.

Kad je ostala sama, shvatila je da će Dušan biti prvi čovek kome će poveriti skrivene tajne svog detinjstva.

Sve mu je ispričala. Nije ga poštedela ni sitnice. Pričala je o danima u domu i saznanjima da nije poput one dece koju je mogla da vidi kroz prozor

domske sobe. Pričala je o ljudima koji su dolazili kao potencijalni usvojitelji, s nasmejanim licima punim sažaljenja, koji su razgledali decu kao robu na ofingerima i naglas se domunđavali koje bi došlo u obzir da dobije roditelje. Za nju su se često kačili bračni parovi jer je bila lepa kao anđeo, sa dugačkom kosicom i krupnim očima, i svaki put je izgledalo kao da su se baš odlučili za nju. A onda bi prošlo više meseci i neki parovi bi se pojavljivali i odvodili sasvim drugo dete. Kako je rasla, više nije bila interesantna za usvojitelje, hteli su mlađu decu kojima bi odmah mogli da usade da su im oni roditelji, a ne već svesnu decu koja znaju da nemaju mamu i tatu i da su ti ljudi samo surogat za porodičnu sreću. Nikada nije saznala zašto su odustajali od nje, kao što nikad nije shvatila zašto su je Mira i Vlasta usvojili i odveli na periferiju u svoj mali dom, a onda je tretirali kao uljeza koji nije uspeo da popravi loš odnos dvoje već sredovečnih i od života umornih ljudi. Naterali su je da radi u prodavnici delova za bicikle koju su imali garaži, a njena škola je bila samo trošak, zbog čega je često izostajala i jedva uspela da je završi. Kad je pobešla od kuće i smestila se kod jedne starije animir-dame, usamljene i očarane lepotom mlade nesrećnice, prvi put je osetila ljubav jer ju je ta ostarela žena zaista volela i delila s njom skromnu zaradu od matorih ljubavnika. U tom periodu ju je pokislu pokupio i Ivan, a kako je izgledala kao zalutali anđeo, nije mu trebalo mnogo da je poželi i novcem pretvori u devojku na kojoj su mu svi zavideli.

Nikada Branka nije ispričala toliko detalja nekome. Čak je i Ivan znao samo da je odrasla u domu i da je usvojena, ali nikad se i nije interesovao za njena osećanja. Kad je završila s pričom, Dušan je izvadio maramicu i obrisao joj suzu s obraza. Taj gest joj se učinio tako prisan da mu se nasmešila poput deteta i rešila da mu pripadne ako on to poželi.

– Bilo ti je teško da mi sve ovo ispričaš, zar ne?

Klimnula je glavom.

– Hvala ti na iskrenosti. Teška je to priča, prosto sam imao jako lepo i srećno detinjstvo da bih mogao kroz tvoje reči da proživim tvoje emocije, ali

i ono što sam osetio dok si mi opisivala dom i sebe kao dete, dovoljno je da ti verujem. Ali još samo mi jedna stvar nije jasna.

– Pitaj me.

– Sama si mi rekla da si uvek maštala o udobnom životu i o muškarcu koji će ti pružiti život iz bajke, a onda si ga našla, udala se za njega. Otkud onda ovde?

– Previše sam bežala od nesrećnog detinjstva, tačnije od praznine koja je nastala u meni jer nisam bila voljena. Ivan je bio princ, došao je u moj život i doneo mi prelepe krpice, mirise, mekanu posteljinu, putovanja u gradove za koje sam mislila da i ne postoje, već da su izmišljeni u bajkama. Deset godina sam imala život koji sam sanjala. A onda sam na nekom prijemu sreća ženu koja mi je bila vaspitačica u domu. Ona je mene prepoznala. Kad mi je otkrila ko je, htela sam da pobegnem. Njen lik, njene oči, vratili su me u doba koje sam već zaboravila. Slušala sam je iz ljubaznosti prema njenoj starosti. Tad je pomenula ovaj dom i želju da mu udahne dušu, da pomogne toj deci, ali i sumnju da bi socijalno to mogla da isprati. Odjednom sam videla svoje patnje, shvatila sam da nikad s Ivanom nisam razmišljala o deci jer mi je detinjstvo ostalo kao nešto ružno, nešto što je kazna. Poželela sam da bar na trenutak vidim kako je kad se samo mašta o tome. Što sam više mislila o tom dalekom domu za napuštenu decu, to me je sve češće stizala pomisao da nisam srećna, da mi nešto fali, da se krijem iza fasada bogatog braka kako bih se odrekla onog što sam bila ili nisam bila. I jedne noći sam shvatila da nisam dala svom mužu ljubav jer sam je zaboravila u domu. Negde se izgubila. Morala sam da je potražim.

Dušan je nekoliko trenutaka gledao u svoje otvorene dlanove kao da sa njih nešto čita. A onda je uzdahnuo, nasmešio se i pružio ruku preko stola.

– Čestitam, lepa damo, upravo ste dobili donatora.

Branka je poželela da ga zagrlji.

S prvim snegom došla je i velika promena za sve. Dom je premešten u nekadašnju osnovnu školu u samom centru grada. Deci je trebalo deset minuta najviše da dođu do škole koja je postala i njihova, a u školi je organizovana posebna nastava za njih. Opština je prodala imanje na kome se nalazila stara domska zgrada i tim novcem je potpuno renoviran novi dom. Bilo je tu i veliko dvorište gde su postavljene i klupe, ljuljaške, tobogani i ostali dečji rekviziti za igru. Branka je bila ponosna na sve što se dešavalo, a naročito na Dušana, koji je ispunio sve što je rekao. Sima nije mogao da se načudi kako je uspela da donese tolike pare.

– Gospojo, ja sam bez teksta. Još ne verujem svojim očima.

Ali bio je srećan kao da je i sam bio deo takvog preporoda. Gradić ju je sad još više cenio, mada je u nekim bogatijim krugovima kružila priča da je dala i više od reči gospodinu koji gradi kompleks hotela u banji. Nije je bilo briga. Između nje i Dušana se razvilo prijateljstvo. Svaki put kad bi dolazio da obiđe radove u banji, obilazio bi i dom i donosio deci gomilu poklona. Onda bi njih dvoje otišli na večeru, pričali bi o svojim poslovima i na tome se sve završavalo. Znala je Branka da nije ravnodušna prema tom muškarcu jer se s njegovim likom uspavljivala i budila, jer je jedva čekala da joj pozvoni telefon na stolu i da čuje njegov veseli glas. Ali to se dešavalo mnogo ređe nego što se nadala. Zima je počela rano, a sve do Nove godine videla ga je ukupno četiri puta.

Krajem decembra svi putevi ka gradu bili su zavejani. Ekipe za raščišćavanje snega nisu pokazivale posebnu efikasnost, tako da je Branka znala da Dušan neće skoro doći, a to ju je bolelo. Njen život je bio monoton, nije se zabavljala, nije izlazila, imala je samo Simu i njegovu ženu za ubijanje vremena i ponekad Danu, s kojom bi uglavnom pričala o domu. U jednim novinama je objavljen članak o procvatu doma, pa su počeli da se javljaju i parovi kako bi se raspitali o eventualnom usvajanju. Branka se ježila na pomisao da bi neko od dece koja su bila u domu mogao da ode i da se desi da pati u novoj porodici kao što je ona patila. Od Dane je saznala da deca nikad nisu imala naročit doček Nove godine, uglavnom bi se okupila do ponoći, zapevali bi pesmicu, pa bi otišli na spavanje. Jedna državna firma im je svake godine spremala vrlo oskudne paketiće sa bajatim čokoladama, a Deda-Mraza je glumio čika Pera, i to mrzovoljno i nezanimljivo. Zato se

ove godine Branka potrudila da sve bude kao bajka. Iznajmila je tri Deda Mraza, spakovala predivne pakete pune igračkica, slatkiša i odeće, a za uveče okitila trpezariju i nabavila jake zvučnike kako bi deca dočekala ponoć uz muziku.

Gledala ih je kako se zabavljaju. Tu su bili svi zaposleni u domu, ali i Sima i njegova žena, zatim sekretar opštine, dvoje sudija opštinskog suda, načelnik policije i još neke gradske face. Svi su došli da jedan deo večeri provedu u tom dečjem veselju, a onda su se pre ponoći razišli i otišli na neke druge proslave. Branka je bila pozvana na nekoliko kućnih dočeka, ali je rešila da ostane sa decom. Gledala je Babušku u novoj beloj haljinici kako se vrti i peva. Setila se svojih novogodišnjih noći u domu kad je i sama tako igrala i bez muzike.

Neko joj je zatvorio oči. Nije dugo trebalo da ga prepozna po parfemu. Iznenadeno se okrenula.

– Dušane, šta radiš ovde?

Stajao je u debeloj zimskoj jakni i skijaškim pantalonama.

– Jesi li se ti to obradovala ili si neprijatno iznenadena?

– Ali Nova godina je... kako to da nisi negde drugde? I kako si došao kad je sve zavejano?

– Na to drugo pitanje mogao bih da odgovoram bar sat vremena jer je ovo bilo neobično putešestvije, ali sva sreća da sam od druga uzeo džip, pa sam uspeo da se probijem. A kao što vidiš, došao sam ovde da proslavim Novu godinu. Naravno, ukoliko sam dobrodošao.

Nije uspela ništa da mu kaže jer su ga deca primetila, a kako su znala da im on uvek donosi poklone i kako su nekako osećala da su zahvaljujući njemu u lepšem okruženju, pojurili su da ga zagrle. Branka se odaljila i zaljubljeno gledala kako se pozdravlja sa decom, a Ernesta, inače svog miljenika, diže u vis i vrti oko glave. Onda je otišao s vaspitačem Milanom do kola. Posle par minuta vratili su se sa brdom paketića punih najlepših igračkica koje je Branka ikada videla. Bilo je tu i lego kocki, za kojima su deca odmah poludela. Dušan je jedva uspeo da se iskobelja iz dečjih ručica i da sedne na stolicu sa strane pored Branke.

– Hvala ti što si im ovo priuštio.

– Ne, hvala tebi što si mi dozvolila da im ovo priuštim. Kad vidim koliko su srećni, shvatim da pare znače tako malo, a njihovi osmesi tako mnogo. A ti?

– Šta ja?

– Nisi otišla na neku žurku?

– Ne, lepše mi je ovde.

– Zar nisi ponekad usamljena?

Opet se sreća s tim divnim očima.

– Jesam, često, ali ništa ne može da prođe bez žrtvovanja. Ova deca zaslužuju moju usamljenost.

Uhvatio ju je za ruku i poveo do podijuma. Iako nije želela da igra, deca su počela da joj tapšu i Dušan ju je poveo u ritmu. Tad je znala da taj bliski kontakt neće biti jedini koji će se desiti u novogodišnjoj noći.

Prepustili su se strasnim zagrljajima u njenom malom stanu. Kad su potrošili svu snagu jedno na drugo, legli su opruženi preko kreveta i gledali se. Znala je zasigurno i ranije da je zaljubljena u njega, ali sad je shvatala da je to prejako i opasno za nju.

– O čemu razmišlja ta lepa plava glavica?

Pomazio ju je po kosi. Uživala je u svakom njegovom dodiru.

– Mislim o tome kako dolaziš ovde i unosiš nemir u moj miran, dosadan i sređen život. I mislim na to kako će biti sutra kad odeš.

– Zašto razmišljaš o tim stvarima? Sad sam ovde, tvoj sam ceo, od glave do pete.

– Znam... ali plaši me snaga mojih osećanja.

Poljubio ju je.

– Voleo bih da se ovo veče nikad ne završi.

Priljubila se uz njega i čvrsto ga zagrlila. Nikada nije doživela tako nešto s Ivanom. Nikada nisu bili tako bliski, niti je strast bila tako jaka. Da li je to ljubav, pitala se, ali odgovor nije uspela da dobije. Iscrpljenost ih je oboje nagnala u miran, spokojan san.

Ostao je dva dana. Nisu se odvajali. Kako do vazdušne banje nije mogao da ode ni džipom, ostao je s njom i učinio da joj život za ta dva dana izgleda kao bajka. A onda je otišao. Dugo ju je ljubio pre nego što je upalio džip i nestao. Nije mogla da se oporavi više od nedelju dana. Povremeno bi se čuli telefonom, ali nisu spominjali ni poljupce, ni strast, niti su se doticali priče šta će dalje. Ponovo su bili kao prijatelji, ali je Branka znala da mu je već

dala srce i da je to najgore što je mogla da uradi.

Dani su prolazili, a Dušan nije spominjao da će dolaziti. Čekao je da se sneg napokon otopi, pa da dovrši radove. Ali, kao za inat, sneg je i dalje padao. Branka je smatrala da se sve urotilo protiv nje. A onda je osvanuo jedan dan okupan suncem i bez novih nanosa snega. Svakodnevno je očekivala da se odnekud pojavi muškarac u kog se zaljubila, ali kad bi se čuli, nije se usuđivala da ga pita zar i on nema želju da je vidi.

Bio je kraj marta kad joj je javio da je u banji, da je i unutrašnjost gotova i da sprema sve za otvaranje, koje će biti za tačno mesec dana.

– Sad sam u velikom poslu, ovde su mi svi koji se pitaju kako će otvaranje izgledati, pravimo performans, sastavljamo spisak novinara i gostiju za otvaranje, a ja samo tražim sitnice koje ne valjaju, kao najgora cepidlaka. Ipak, samo tebi priznajem da sam oduševljen ovim što vidim.

Ni tad ga Branka nije pitala da li će se videti. Sad je spavao u sopstvenom hotelu, pa nije morao da silazi do grada, mada mu je to bilo jako blizu. A očekivala je da će je bar on pozvati da ona dođe do banje. Ni to se nije desilo. I bolelo ju je. U to vreme u dom je došla devetogodišnja devojčica kojoj se majka obesila i koju su pronašle komšije sakrivenu u ostavi dva dana nakon majčinog samoubistva. Kako nije imala oca, jer se nikad nije saznalo ko ju je napravio, devojčica je poslata u dom. Bila je jako ćutljiva, pa se Branka angažovala da je nekako prilagodi okolini, što je bio težak zadatak.

Sledeći put joj se Dušan javio kad se vratio svojoj kući. Nije joj objasnio zašto bar nije pokušao da je vidi kad joj je bio tako blizu. Kompanija je dobro zarađivala, a to je značilo da i dom ima povećanje mesečnog prihoda. Sve je to trebalo da je raduje, ali Branka je bila tužnija nego ikad i polako je proklinjala to što je popustila čarima muškarca kao što je Dušan.

Dobila je pozivnicu za otvaranje kompleksa. U prvi mah je odlučila da ne ide. Osećala se kao da ju je pozvao samo iz puke ljubaznosti, jer joj se nedelju dana pred svečani čin otvaranja nije ni javio. Znala je da je u poslu i da je pod pritiskom da sve prođe kako treba, a i u novinama je stalno nailazila na njegove izjave i na reportaže o tom novom mondenskom centru.

No, ni to ga nije moglo opravdati da bar jednom ne okrene njen broj telefona.

Ali, dan pred otvaranje u njenu kancelariju je došao Sima.

– Jel' ste dobili pozivnicu?

– Mislite za otvaranje banje? Jesam.

– I ja sam, al' ne mogu da idem, moram za Vranje pod obavezno, imam neke porodične obaveze.

– Šteta, to znači da niko odavde neće ići.

– Kako to mislite, gospojice?

– Pa neću ići ni ja.

– Zašto?

– Ne znam, ne bih u taj svet.

Narednih pola sata Sima joj je objašnjavao zašto ona mora da se pojavi tamo, kako je „Dual“ ipak donator domu i bilo bi sramota da se to ne ispoštuje. Na kraju je morala da mu obeća da će otići, ali je znala da ne može sama, pa je pozvala Danu.

– Da li bi ti išla sutra uveče sa mnom na otvaranje banje?

Dana je jedva dočekala takvu priliku, jer jadna devojka izbliza nikada nije videla glamur. Iako se pre samo nekoliko meseci udala, potajno je zamišljala lepog muškarca koji je dao pare za dom, pa ju je ovaj Brankin predlog oborio s nogu.

Branka je obukla zelenu dugačku haljinu koja joj je isticala struk, a bila otvorena na leđima. Imala je i cipele u istoj boji, a kroz kosu je provukla tamnozelenu vrpcu. Kad ju je Dana, u običnoj crnoj haljini s karnerima, ugledala, oteo joj se uzdah.

– Branka, izgledate kao boginja.

A Branka se nadala da će isto pomisliti i Dušan. Ka banji su krenule kolima, ali su na putu susrele kolonu vozila koja su išla u istom pravcu. Dana je unezvereno gledala u luksuzne automobile i tražila neka poznata lica, dok se Branka pitala da li će sresti nekog iz svog bivšeg života, Ivanove bogate

poznanike ili, može biti, čak i njega. Nadala se da neće.

Čitav kompleks je blještao poput Pariza noću. Zaista je oduzimao dah. Setila se završnih radova i onda shvatila koliko je sitnica još trebalo da se promeni da bi sve izgledalo toliko fantastično. Ušle su u ogromnu salu za banket, prepunu cveća, balona i flaša najskupljeg šampanjca. Na bini je svirao bend, a gosti su pristizali sa svih strana. Bilo je tu mnogo poznatih ličnosti u koje je Dana tako buljila da ju je Branka nekoliko puta upozorila na diskreciju. Videla je i neke poznanike, ali nije želela da oni primete da ih je videla. Neprijatnost joj se širila telom, a želja da vidi Dušana je rasla. Njega nigde nije bilo. Očekivala je da će kao domaćin da dočekuje goste, no to su radile prelepe mlade hostese. A onda su novinari zauzeli svoja mesta, blicevi su počeli da sevaju, atmosfera se zakuvala i u pravom času bubnjar je najavio Dušanovu pojavu na bini. Bio je obučen u crno odelo i izgledao je kao latinski ljubavnik. Žene su ga upijale očima, a muškarci mu zavideli. Sačekao je da prođe aplauz, a onda je održao jedan duhovit i kratak govor u znak zahvalnosti na poverenju koje su mu ukazali time što su došli. Branka je gledala u tog muškarca sa bolom, prosto se osećala kao nevažna, bezvredna i nekorisna u tom trenutku. Ponovo se preispitivala da li je bila suviše loša da bi Dušan poželeo da je voli. Dok su drugi aplaudirali domaćinu, Branka je gutala knedle i žalila što ga je upoznala.

Posluženo je predjelo, a bend je nastavio da svira strane balade. Ljudi su se izmešali, pozdravljali su jedni druge, smejali se, odlazili u obilazak okoline i vraćali se. Nekoliko muškaraca je zadivljeno posmatralo Branku, ali njoj su ti pogledi smetali, pa ih je ignorisala. I onda je videla Dušana. Hodao je od stola do stola i ljubazno pričao sa svima. S njim je išla lepa plava devojka u mini haljini Šanelovog kroja, s pravilnim loknama koje su joj uokvirivale lepo lice. Prepoznala je bivšu manekenku, a sada voditeljku nacionalne televizije, i osetila ljubomoru. A Dušan se sa svojom pratiljom približavao njenom stolu. Počela je da paniči. Sad nije smela da se sretne s njim, znala je to. Pitala se kako da se sakrije, kako da izbegne taj susret oči u oči. Tad se

setila da joj se ide u WC. Brzo se izvinila Dani i okolnim putem, između stolova, a daleko od Dušana, uspela da se dokopa vrata banket-sale taman kad je Dušan stao ispred Dane i pružio joj ruku. U WC-u je ostala dobrih dvadeset minuta, da bude sigurna da je on daleko od njenog stola. A onda se vratila i s vrata shvatila da Dušan više ne obilazi stolove, već da je seo podalje od nje. Laknulo joj je.

– Branka, tražio vas je gospodin Filipović. Rekao je da mu se obavezno javite kad se vratite za sto.

– Kasnije, hoću.

Naravno, time je samo zatvorila Dani usta. Nije joj padalo na pamet da se sretne s njim. Ponekad bi krišom gledala ka stolu za kojim je sedeo, ali bi svaki put videla i tu kovrdžavu plavu kosu koja mu se naslanjala na rame. U njoj je sve gorelo. Mrzela je sebe što mu se podala, što je popustila svojim osećanjima i otišla s njim u krevet. Oko ponoći više nije mogla da izdrži. Uхватила je Danu kako zeva i uvidela da je to dobar razlog da odu kući. Izvukle su se iz sale praćene pogledima muškaraca i žena i došle do parkinga. Taman što je upalila auto i pogledala u retrovizor može li bezbedno da se isparkira, začula je kuckanje na svom prozoru. Bio je to jedan simpatični momak sa slušalicama na ušima. Očito je pripadao obezbeđenju. Otvorila je prozor.

– Vi ste gospođica Branka iz doma?

– Da, ja sam.

– Molim vas da sačekate.

Odmakao se i nešto promrmljao u mobilni telefon. U Branki je sve kuvalo. A onda ga je videla kako žuri ka kolima i zahvaljuje se momku. Nije želela da Dana čuje njen razgovor, pa je izašla iz kola i pošla Dušanu u susret. Široko joj se smešio kao da se zaista obradovao što je vidi.

– Ne mogu da verujem da bi otišla a da mi se ne javiš.

Poljubio ju je u obraz. Pre toga je želela da mu saspe u lice kako ju je iskoristio, kako ju je odvukao u krevet i tako umanjio svu lepotu onoga što joj je dao u životu. Htela je i da mu kaže da više ne želi njegove prijateljske pozive i da će od danas funkcionisati samo poslovno. Ali, posle tog poljupca u obraz u njoj se nešto ukočilo. Pomislila je da je sama kriva jer je očekivala suviše, jer je uobrazila da je dovoljno dobra da ga osvoji iskrenom pričom o boravku u domu i svojim humanim postupcima.

– Dana je pospana, a i ja sam, pa smo požurile kući na spavanje. A tebi nisam želela da smetam, znam da si sad u strašnoj gužvi i da svi ti ljudi žele da im posvetiš pažnju.

– Naporno je, ali se isplatilo. A zašto ne ostanete ovde da prespavate?

– Nema potrebe, grad nije daleko, tamo smo za pola sata.

– Hoćeš da sutra uveče odemo negde na večeru?

Zamislila se. Nije želela da se nađe opet u situaciji da bude zavedena, a nije znala ni kako da ga odbije.

– Imaću mnogo posla, ali možemo da se čujemo. Idem sad, baš mi se prispavalo od šampanjca.

Ponovo ju je poljubio u obraz.

– Zovem te sutra.

– Važi.

Još jednom joj je mahnuo, pa se žurnim korakom vratio tamo gde pripada. Branka je jedva zaustavila suze pred Danom. Ali zato je slatko zaplakala čim je došla u svoj mali stan.

Sutradan je Dani rekla da ni za koga nije tu. Popodne je saznala da ju je Dušan čak tri puta tražio. Oko sedam sati uveče, dok je ležala u svom stanu i gledala televiziju, neko je pozvonio. Znala je da je on, ali se nije pomerila. Odahnula je kad je odustao. Mislila je da radi pravu stvar time što ga tera iz svog života. Od prethodne noći osećala se kao da nije deo njegovog sveta, a zaljubljenost ju je bolela više nego što je mogla da podnese.

No, sutradan ju je sačekao pred domom. Znao je da dolazi oko sedam ujutru, pa se parkirao i čekao. Bio je u trenerci i patikama, prilično nervozan i besan.

– Šta znači to da me tako izbegavaš? Jesam li neka budala, neki kreten, idiot, šta li, pa me ti kuliraš i nećeš da me vidiš?

Pokazala mu je da snizi ton jer su stajali blizu dečjih prozora, ali nije vredelo.

– Nemoj da me stišavaš! Hoću odgovor, Branka!

– Hajde da popričamo negde, molim te.

Otvorio je vrata od svojih kola i pokazao joj da sedne na suvozačevo mesto. Zarad mira u domu to je i učinila. Onda ju je povezao negde van grada, u suprotnom smeru od banje.

– Kuda idemo?

– Negde, bilo gde, što dalje odavde.

Nije progovorila. A nije ni on. Samo je agresivno vozio sve do jednog mosta preko reke, gde je našao puteljak i njime se sklonio sa glavnog puta.

Parkirao se u šumi, a onda se zavalio u sedište.

– Sad smo u divljini, nekih tridesetak kilometara van grada, i ovde ćeš valjda da mi odgovoriš šta se to dešava s tobom.

– Dušane, moram da se vratim u dom...

– Vратиćeš se kad mi budeš rekla šta izigravaš. Znaš da sam preksinoć imao naporno večer, da sam jedva uspeo da preživim i jedino sam hteo tebe juče da vidim i da se osamimo u onom restoranu ili u tvom stanu, pa da uživamo i ne mislimo ni o čemu.

Nije želela da padne lako na njegove šarmerske reči.

– Kako to odjednom da želiš sa mnom da se osamiš? Odakle ti pravo tako da odlaziš iz mog života i da se vraćaš kad god ti padne na pamet?

– O čemu pričaš, Branka? Kaži mi šta ti smeta, izbaci iz sebe!

– Smeta mi što sam imala bilo šta sa tobom. Tebi je život zabavan, ponekad naporan, ali sve je prepuno dešavanja. A moj je monoton, ravan, svaki dan mi je isti. I onda se pojaviš ti, uneseš haos, uneseš neki događaj, nešto posebno, specijalno, ja se uhvatim za to kao za slamku, a ti me iskuliraš. Odeš i ponašaš se kao prijatelj, ne dolaziš, retko zoveš, obrađuješ se kad me vidiš i to je sve, dok ja živim za naš susret. I onda, odjednom, poželiš još jednu noć sa mnom, a ne razmišljaš koliko to meni znači.

Dušan ju je gledao s nevericom.

– Ti hoćeš da kažeš da si se zaljubila u mene?

Ovako ciljano pitanje nije očekivala, ali je znala da joj povratka nema.

– Ako baš moraš da znaš, jesam.

Okrenuo je glavu od nje. Gledao je u reku koja se budila tog jutra i veselo poskakivala preko kamenja. Bio je to lep prizor.

– Zašto ćutiš, Dušane?

Ta njegova tišina joj je padala gore i od najvećih uvreda koje bi mogao da izgovori. On se polako okrenuo i žarko je poljubio. Nije stigla ni da mu uzvрати kad ju je pustio i pokrenuo auto, krenuvši nazad prema gradu. Jedno vreme se čulo samo njihovo disanje i rad motora.

– Branka, da li ti znaš nešto o meni?

Iznenadena ovim pitanjem, zavrtila je glavom.

– Ne mnogo. Znam kako se zoveš i čime se baviš. Znam i neke tvoje osobine koje se odmah primete. Znam da slatko hrčeš kad spavaš i da obožavaš da spavaš na stomaku. Znam da voliš velike jastuke i da si ljubitelj jagnjetine. Znam da voliš Bukovskog i nemačke filmove. Nije mnogo, ali toliko si mi dozvolio da te upoznam. I znam da si spreman da daš veliki novac u humanitarne svrhe i da te deca iz doma obožavaju.

– A znaš li da li sam oženjen?

Prebledela je. O tome stvarno ništa nije znala.

– Ne, ne znam. Jesi li?

– Jesam.

Ovo nije očekivala. Mislila je da bi to moralo da se zna, da bi to neko pomenuo, da bi negde pročitala.

– Sinoć je moja žena bila pored mene. Ne znam da li si je videla. Plavuša, ima kovrdžavu kosu.

– Da, videla sam je. I prepoznala sam je. Ona je bivša manekenka, a sad voditeljka. Nisam znala da je udata, nigde nisam pročitala ništa o njenom bračnom statusu.

Branka je jedva zaustavljala suze. Tek sad je osećala da je Dušan izgubljen za nju.

– Nisi mogla da pročitaš da je udata jer smo se venčali sinoć.

E, to je tek bio šok.

– Sinoć? Kako si onda... zašto si hteo da sa mnom provedeš mirnu noć?

– U tome i jeste stvar. Da si ostala samo sat vremena duže i sama bi videla. A možda bi nešto i promenila.

Branka ništa nije razumela osim toga da je on oženjen i to manje od 48 sati.

– Ona je mene zaprosila i to u dogovoru s jednom televizijskom ekipom. Prosto je u sinoćnjem najžešćem ludilu, kad su se svi opustili, napravila preokret i zaprosila me dok su ekipe svirale, a matičar se pojavio u torti. Bio sam, priznajem, oduševljen njenom idejom i hrabrošću. U vezi smo već tri godine, ali ja nisam bio naročito veran, što je ona i znala i nikad nije pravila veliku frku. Zato mi je i odgovarala. Tako sam sinoć potpao utisku magičnog trenutka. Uspeo sam u poslovnom projektu i to ogromnom, a isto veče sam bio i zaprošen. Nekako je bilo logično da se ne bunim i ne kvarim ništa. A onda sam se probudio i pomislio kako moram tebe da nazovem da bih te nagovorio da odložiš te obaveze koje imaš i da odemo na večeru. Tek sam

posle shvatio da nije ni bilo obaveza, zar ne? Ti si već tada odlučila da ćeš da me izbegavaš.

Nije mu odgovorila, ali je ćutanje stvarno bilo kao potvrda.

– Onda sam vratio film na prethodnu noć i s užasom shvatio da je žena pored mene moja supruga. Ti ne znaš kako je to kad se posle sjajne noći u kojoj misliš da voliš sve ljude i da ti se otvaraju novi vidici shvatiš da je sve bila obmana, konjak, povučenost slavom, uspehom i novcem. Gledao sam je kako spava. Zaista je bila prelepa s onim blagim podočnjacima od pića, seksa i sreće, ali mi je pred očima ipak bio tvoj lik jer sam i tebe jedno od onih jutara gledao kako spavaš.

– Stvarno?

– Da. Samo si spavala, pa nisi to mogla da znaš. Tog dana smo se odmah posvađali. Probudio sam je i pitao zašto je to učinila i da li je znala da ću biti slab, lakom i povodljiv i da ću pristati. U stvari, znala je da neću želeti da umanjim uspeh svog hotela tako što ću je odbiti i ucveliti pred kamerama i tako navući mržnju svake romantične duše u zemlji. Bila je toliko lukava i pametna da me je upecala. Odmah sam rekao da ću tražiti poništenje braka, ali je ona tu pokazala svoje pravo lice. Rekla mi je da je to antireklama za sve što sam učinio u toj banji i da sačekam neko vreme, pa da ćemo to rešiti. U pravu je, loš publicitet mi naročito sad nije potreban. Odmah sam joj rekao da se spakuje i ode kući, a da ću ja doći i glumiti neko vreme muža. U takvom stanju sam jurio da te vidim, misleći da si ti jedina osoba na ovom svetu kojoj mogu da verujem i koja ne obmanjuje ni sebe ni druge. A ti nisi bila za mene tu.

– Nisam znala, Dušane, da je to tako... Bila sam povređena tvojim ponašanjem.

– Srediću ja ovo, Branka, ali mi je žao što nisi bila tu kad si mi bila potrebna.

Dovezao ju je do doma i tu se hladno pozdravio s njom. Činilo joj se da sve sanja.

Sutradan je Dani rekla da ni za koga nije tu. Popodne je saznala da ju je Dušan čak tri puta tražio. Oko sedam sati uveče, dok je ležala u svom stanu i gledala televiziju, neko je pozvonio. Znala je da je on, ali se nije pomerila. Odahnula je kad je odustao. Mislila je da radi pravu stvar time što ga tera iz svog života. Od prethodne noći osećala se kao da nije deo njegovog sveta, a

zaljubljenost ju je bolela više nego što je mogla da podnese.

No, sutradan ju je sačekao pred domom. Znao je da dolazi oko sedam ujutru, pa se parkirao i čekao. Bio je u trenerci i patikama, prilično nervozan i besan.

– Šta znači to da me tako izbegavaš? Jesam li neka budala, neki kreten, idiot, šta li, pa me ti kuliraš i nećeš da me vidiš?

Pokazala mu je da snizi ton jer su stajali blizu dečjih prozora, ali nije vredelo.

– Nemoj da me stišavaš! Hoću odgovor, Branka!

– Hajde da popričamo negde, molim te.

Otvorio je vrata od svojih kola i pokazao joj da sedne na suvozačevo mesto. Zarad mira u domu to je i učinila. Onda ju je povezao negde van grada, u suprotnom smeru od banje.

– Kuda idemo?

– Negde, bilo gde, što dalje odavde.

Nije progovorila. A nije ni on. Samo je agresivno vozio sve do jednog mosta preko reke, gde je našao puteljak i njime se sklonio sa glavnog puta.

Parkirao se u šumi, a onda se zavalio u sedište.

– Sad smo u divljini, nekih tridesetak kilometara van grada, i ovde ćeš valjda da mi odgovoriš šta se to dešava s tobom.

– Dušane, moram da se vratim u dom...

– Vратиćeš se kad mi budeš rekla šta izigravaš. Znaš da sam preksinoć imao naporno večer, da sam jedva uspeo da preživim i jedino sam hteo tebe juče da vidim i da se osamimo u onom restoranu ili u tvom stanu, pa da uživamo i ne mislimo ni o čemu.

Nije želela da padne lako na njegove šarmerske reči.

– Kako to odjednom da želiš sa mnom da se osamiš? Odakle ti pravo tako da odlaziš iz mog života i da se vraćaš kad god ti padne na pamet?

– O čemu pričaš, Branka? Kaži mi šta ti smeta, izbaci iz sebe!

– Smeta mi što sam imala bilo šta sa tobom. Tebi je život zabavan, ponekad naporan, ali sve je prepuno dešavanja. A moj je monoton, ravan, svaki dan mi je isti. I onda se pojaviš ti, uneseš haos, uneseš neki događaj, nešto posebno, specijalno, ja se uhvatim za to kao za slamku, a ti me iskuliraš. Odeš i ponašaš se kao prijatelj, ne dolaziš, retko zoveš, obraduješ se kad me vidiš i to je sve, dok ja živim za naš susret. I onda, odjednom, poželiš još

jednu noć sa mnom, a ne razmišljaš koliko to meni znači.

Dušan ju je gledao s nevericom.

– Ti hoćeš da kažeš da si se zaljubila u mene?

Ovako ciljano pitanje nije očekivala, ali je znala da joj povratka nema.

– Ako baš moraš da znaš, jesam.

Okrenuo je glavu od nje. Gledao je u reku koja se budila tog jutra i veselo poskakivala preko kamenja. Bio je to lep prizor.

– Zašto ćutiš, Dušane?

Ta njegova tišina joj je padala gore i od najvećih uvreda koje bi mogao da izgovori. On se polako okrenuo i žarko je poljubio. Nije stigla ni da mu uzvрати kad ju je pustio i pokrenuo auto, krenuvši nazad prema gradu. Jedno vreme se čulo samo njihovo disanje i rad motora.

– Branka, da li ti znaš nešto o meni?

Iznenadena ovim pitanjem, zavrtela je glavom.

– Ne mnogo. Znam kako se zoveš i čime se baviš. Znam i neke tvoje osobine koje se odmah primete. Znam da slatko hrčeš kad spavaš i da obožavaš da spavaš na stomaku. Znam da voliš velike jastuke i da si ljubitelj jagnjetine. Znam da voliš Bukovskog i nemačke filmove. Nije mnogo, ali toliko si mi dozvolio da te upoznam. I znam da si spreman da daš veliki novac u humanitarne svrhe i da te deca iz doma obožavaju.

– A znaš li da li sam oženjen?

Prebledela je. O tome stvarno ništa nije znala.

– Ne, ne znam. Jesi li?

– Jesam.

Ovo nije očekivala. Mislila je da bi to moralo da se zna, da bi to neko pomenuo, da bi negde pročitala.

– Sinoć je moja žena bila pored mene. Ne znam da li si je videla. Plavuša, ima kovrdžavu kosu.

– Da, videla sam je. I prepoznala sam je. Ona je bivša manekenka, a sad voditeljka. Nisam znala da je udata, nigde nisam pročitala ništa o njenom bračnom statusu.

Branka je jedva zaustavljala suze. Tek sad je osećala da je Dušan izgubljen za nju.

– Nisi mogla da pročitaš da je udata jer smo se venčali sinoć.

E, to je tek bio šok.

– Sinoć? Kako si onda... zašto si hteo da sa mnom provedeš mirnu noć?
– U tome i jeste stvar. Da si ostala samo sat vremena duže i sama bi videla. A možda bi nešto i promenila.

Branka ništa nije razumela osim toga da je on oženjen i to manje od 48 sati.
– Ona je mene zaprosila i to u dogovoru s jednom televizijskom ekipom. Prosto je u sinoćnjem najžešćem ludilu, kad su se svi opustili, napravila preokret i zaprosila me dok su ekipe svirale, a matičar se pojavio u torti. Bio sam, priznajem, oduševljen njenom idejom i hrabrošću. U vezi smo već tri godine, ali ja nisam bio naročito veran, što je ona i znala i nikad nije pravila veliku frku. Zato mi je i odgovarala. Tako sam sinoć potpao utisku magičnog trenutka. Uspeo sam u poslovnom projektu i to ogromnom, a isto veče sam bio i zaprošen. Nekako je bilo logično da se ne bunim i ne kvarim ništa. A onda sam se probudio i pomislio kako moram tebe da nazovem da bih te nagovorio da odložiš te obaveze koje imaš i da odemo na večeru. Tek sam posle shvatio da nije ni bilo obaveza, zar ne? Ti si već tada odlučila da ćeš da me izbegavaš.

Nije mu odgovorila, ali je ćutanje stvarno bilo kao potvrda.

– Onda sam vratio film na prethodnu noć i s užasom shvatio da je žena pored mene moja supruga. Ti ne znaš kako je to kad se posle sjajne noći u kojoj misliš da voliš sve ljude i da ti se otvaraju novi vidici shvatiš da je sve bila obmana, konjak, povučenost slavom, uspehom i novcem. Gledao sam je kako spava. Zaista je bila prelepa s onim blagim podočnjacima od pića, seksa i sreće, ali mi je pred očima ipak bio tvoj lik jer sam i tebe jedno od onih jutara gledao kako spavaš.

– Stvarno?

– Da. Samo si spavala, pa nisi to mogla da znaš. Tog dana smo se odmah posvađali. Probudio sam je i pitao zašto je to učinila i da li je znala da ću biti slab, lakom i povodljiv i da ću pristati. U stvari, znala je da neću želeti da umanjim uspeh svog hotela tako što ću je odbiti i ucveliti pred kamerama i tako navući mržnju svake romantične duše u zemlji. Bila je toliko lukava i pametna da me je upecala. Odmah sam rekao da ću tražiti poništenje braka, ali je ona tu pokazala svoje pravo lice. Rekla mi je da je to antireklama za sve što sam učinio u toj banji i da sačekam neko vreme, pa da ćemo to rešiti. U pravu je, loš publicitet mi naročito sad nije potreban. Odmah sam joj rekao da se spakuje i ode kući, a da ću ja doći i glumiti neko vreme muža. U

takvom stanju sam jurio da te vidim, misleći da si ti jedina osoba na ovom svetu kojoj mogu da verujem i koja ne obmanjuje ni sebe ni druge. A ti nisi bila za mene tu.

– Nisam znala, Dušane, da je to tako... Bila sam povređena tvojim ponašanjem.

– Srediću ja ovo, Branka, ali mi je žao što nisi bila tu kad si mi bila potrebna.

Dovezao ju je do doma i tu se hladno pozdravio s njom. Činilo joj se da sve sanja.

Došlo je leto i Branka je odlučila da uz pomoć novca koji im je dolazio svakog meseca u sve većim količinama odvede decu na more. Nijedno od njih nikada nije videlo veću vodenu površinu i strahovito su se radovali svemu. Tanja, Milan, nova vaspitačica Jelena, Dana i ona bili su tim koji je trebalo da s nešto više od desetak dece provede dve nedelje na moru.

Odlučili su se za mirno i povučeno mestašće, u kome se nalazilo staro i ne baš često posećeno odmaralište. Smeštaj nije bio sjajan, ali su se bar deca mogla držati na okupu.

Dok se sunčala i uživala u lepotama mora i odmora, Branka bi razmišljala o Dušanu. Javio joj se nekoliko puta od kad se „oženio“ do njenog dolaska na more. Uvek je zvučao kao da jedva čeka da je vidi, ali nikada to nije rekao. Tad je počela da se pita i šta bi se desilo ako bi joj se ispunila najveća želja i ako bi Dušan poželeo da s njom podeli život. Zsigurno se ne bi odlučio da živi u gradu u kome je ona, jer tu nisu bili njegovi poslovi i tu njemu i njegovoj kompaniji nije bilo mesto. Dakle, ona bi morala sve da napusti i da se vrati tamo gde je nekada imala brak, Ivana, prijatelje, a gde nije našla duševni mir. Nije znala da li bi mogla tako nešto da učini. Napustiti dom u koji je uložila svu prošlost i sadašnjost, ostaviti sve to u tuđim rukama i strahovati da li će na njeno mesto doći neko pohlepan, bezosećajan, neko ko će deci oduzeti pravo na rođendanske torte, klovнове, na more, na novogodišnje poklone... Plašila se da bi to lako moglo da se desi.

– Gospođice, vi imate predivno telo.

Jedna senka se nadvila nad njom, otvorila je oči i ugledala Dušana okruženog decom koja su još uvek držala prste na usnama, kao znak da moraju tiho da se približe Branki da bi je Dušan iznenadio.

Pocrvenela je i skočila s prostirke na kojoj je ležala.

– Šta ti radiš ovde?

– Kao da sam već čuo tako nešto, i to jednom kad sam upao na novogodišnju žurku.

Bio je u košulji i kratkim pantalonama, delovao je kao da je šetao po plaži i slučajno naleteo. Pomogao joj je da ustane i predložio da odu do obližnjeg kafića i popiju nešto hladno. Branka je dobacila Tanji i Milanu da dobro paze na decu. Usput je Dušan skinuo košulju i Branka je pocrvenela podsetivši se kako je zgodan i mišićav.

– Još mi nisi rekao šta tražiš ovde.

– Krenuo sam i ja na more, a onda svratio do doma da vidim da li je lepa direktorka spremna da podeli sa mnom ludu morsku avanturu, ali sam naišao na Simu koji mi je odmah napravio mapu kako da dođem do tebe, napio me domaćom rakijom i ispratio me uz hiljadu poljubaca, od kojih se i sad oporavljam. I eto mene.

– Ti si mene tražio da...

– Da, da, da idemo na more zajedno. Znam da si ti ta koja više voli da joj se ranije najave planovi, ali sam poželeo da te iznenadim.

– Šta si uradio sa svojim brakom?

Grohotom se nasmejao.

– Kako to smešno zvuči kad se kaže brak! Prosto je sjajno što se tako kratkotrajni brakovi zakonom poništavaju tako da se neće uopšte voditi da sam ikada bio oženjen.

Branka se uvredila.

– Biti razveden nije ništa strašno, niti je prljavo.

– Strašno jeste ako se oženiš uveče i odmah pokaješ ujutru. Ti si deset

godina bila u braku, pa se ni to ne može zvati brakom, a kamoli ova ludorija na koju sam ja nepripremljen pristao.

Ispijala je hladnu koka-kolu i gledala u more. Nikada nije osećala toliko spokojstvo kao u tom trenutku. Bio je pored nje, bio je slobodan, nisu se nalazili ni u domu, ni u onom snobovskom hotelu u banji. Deca koja su jurcala po plićaku mogla su biti i neka druga srećnija deca, koju su roditelji poslali samo na more i koju će sačekati raširenih ruku čim se vrate. More je bilo predivno, vazduh je mirisao na tropske biljke, pesak ju je golicao među prstima, a onda je Dušanova ruka dodirnula njenu ispod stola i tako su ostali nepomični jedno vreme, želeći da nikad ne odu odatle.

Prešla je u hotelsku sobu koju je on uzeo, a svoju dala Tanji, koja je do tad spavala s Jelenom. Pomalo se osećala krivom što ona odlazi u luksuzni hotel i ostavlja svu brigu o deci drugima, ali je znala da na to ima pravo i da joj niko od vaspitača neće zameriti. Tako je ostatak letovanja mogla da uživa u strasti i ljubavi kojom ju je obasipao Dušan sa svih strana. Kupali su se, šetali, sunčali, a uveče bi obilazili restorane i hranili telo da bi kasnije, do duboko u noć ta tela koristili kao instrument ljubavi.

– Ti mi, Branka, neobično prijaš. Imao sam ja i ranije žene koje su bile dobre ljubavnice i s kojima sam uživao, ali seks sa tobom je više od toga. Prosto bih te upio pod svoju kožu koliko mi odgovaraš, kao da je bog dok nas je stvarao uzeo jednu kožu i napravio dva bića.

I sama se tako osećala. Kako je sezona bila u jeku, neminovno su sretali neke poznanike, većinom Dušanove, i uvek kada bi zastao da priča s njima, ona bi se povlačila, ne želeći da bude viđena kao devojka pored Dušana. Kad je on to primetio, strahovito se naljutio.

– Ja vidim da se ti stalno povlačiš, ja se okrenem da te predstavim ljudima, a tebe nema, već si otišla do nekog izloga, niti se okrećeš kada te dozovem rukom, niti me konstatuješ.

Pokušala je da mu kaže kako bi ti ljudi nju mogli da gledaju samo kao njegovu prolaznu avanturu, naročito nakon svega što mu je priredila manekenka-voditeljka i nakon instant-braka koji je sklopio, ali Dušanu to nisu bili dobri argumenti.

– Šta će ljudi da kažu, mene je najmanje briga. Neka pričaju šta god hoće,

vreme će pokazati.

Znala je Branka da je vreme najbolji sudija, ali nije želela da presudi na njenu štetu.

Sva deca su bila dobro. Lekar ih je na povratku u dom pregledao i bio je zadovoljan kako su čuvana. Branka je primila tu vest prezadovoljna jer se plašila da njeno odsustvovanje ne pokaže i nebrigu. Dušan je ostao na moru sa dva prijatelja, od kojih je jedan imao gliser, pa su rešili da malo krstare Jadranom.

– Voleo bih da ideš sa mnom.

– Znaš da ne mogu, prošlo je dve nedelje mog odmora i iskoristila sam ga. Ti se lepo provedi.

– Nedostajćeš mi, Branka. Toliko mi je lepo s tobom u društvu da se uplašim koliko mi nedostaješ kad te nema i onda dobijem neku glupu želju da izbacim to iz sebe. Prošli put, za Novu godinu, kad sam otišao, bio sam prava plačipička, stalno sam želeo da se vratim, a imao sam suviše obaveza za tako nešto. I onda sam pomislio kako sam ja muškarac i kako ne smem sebi da dozvolim slabosti, pa sam proredio i razgovore i bio siguran da sam sve to prevazišao. Ali onda sam te sreo ponovo na proslavi i... ostalo znaš. Ljubila ga je puna strasti i želje da mu pokaže koliko je njoj stalo do njega.

– Volela bih da se ne braniš od mene jer će to učiniti da se branimo jedno od drugog i tu ćemo se sasvim izgubiti.

– Posle mora dolazim u banju, pa ćemo svaki dan biti zajedno.

– Jedva čekam.

Jedva su se rastali, ali taj rastanak je u Brankinoj glavi ostao kao nešto prelepo, nešto posebno, i strahovito se radovala njegovom dolasku.

A onda je dobila užasnu vest. Sima joj je javio jedno popodne da je Stoja umrla. Bila je strahovito tužna. Toj ženi je zahvaljivala što ju je nekom neobičnom unutrašnjom snagom navela da razmisli o svom životu pored Ivana i da se odluči da napusti komforan i ustaljen siguran život i da dođe

ovde. Sa Simom je i otišla na sahranu. Tada je upoznala usvojenog Stojinog sina, za koga i nije znala da postoji. On je već dugi niz godina bio u inostranstvu, i sad je došao pomajki na sahranu.

– Stoja mi je pričala o tebi, Branka, i znam da si i ti bila u domu kao i ja. Samo sam ja imao veliku sreću da me je žena poput Stoje usvojila. Ponosan sam što sam bio njen sin.

Naravno, uzela je sve njene stvari koje je ostavila kod Stoje u stanu i teško se oprostila s tom divnom ženom na njenom grobu. Kad su krenuli nazad, Branka je bila suviše iscrpljena i dala je Simi da vozi njen auto. Prolazili su kroz grad u kome je tako dugo živela, u kome je bio dom gde je odrasla, ljudi koji su je usvojili i Ivan za koga se udala. Sad joj je bio tako stran.

– Jeste dobro?

– Hvala na pitanju, dobro sam. Samo sam se zamislila. Tako je čudno biti opet ovde i shvatiti koliko mi je sve ovo strano. Mislim da nikad više ni zbog čega ne bih mogla da se vratim ovde.

Ali nije izgovorila i svoj strah za budućnost svoje i Dušanove veze.

Čim je došla u dom, Dana joj je rekla da je Dušan dolazio pravo s mora i ostavio joj poruku da će biti u banji i da ona dođe čim se bude vratila sa sahrane.

– Branka, trebalo bi da nabavite jedan mobilni telefon.

Branka se samo nasmejala. Nije želela da bude dostupna svuda. Ovaj starinski način funkcionisanja, gde neko mora da se potruži da vas pronađe, delovao je romantičnije. Uveče se sredila, obukla komplet boje purpura i pohitala u banju da vidi muškarca kog je zavolela. Kako se približavala banji, tako joj je srce lupalo sve jače. Nije mogla da veruje da u njoj ima toliko života i želje za njim.

Na recepciji je pitala gde može da nađe gospodina Filipovića. Niko nije znao gde se trenutno nalazi, a pokušavali su i da ga dobiju na mobilni, ali se nije

javlja. Branku je hvatala panika, nešto joj se činilo pogrešnim. On je bio tu, videla mu je automobil na parkingu.

Sela je u hol recepcije i čekala. Prošlo je dva sata od njenog dolaska kad je ušao Dušan, zajapuren od svežeg vazduha i ko zna čega još, a s njim mršava crnokosa devojka koja se cerila i naslanjala mu se prisno na ruku. U prvom trenutku Branka ga nije prepoznala, delovalo je kao da je upravo ušao neki mladi par razuzdan od vođenja ljubavi u prirodi, ali kad se susrela s njegovim crnim očima, sve je bilo jasno. Prošlo joj je kroz glavu kako u plavušama traži devojke, a u crnkama zabavu. Pitala se šta mu je ona. Dušan joj je prišao očigledno i sam neprijatno iznenađen.

– Branka, kad si stigla?

Njen glas je poprimio ledenu hladnoću.

– Izgleda da sam stigla baš na vreme. Nije trebalo da mi ostavljaš poruke gde si osim ako nisi želeo da dođem i zateknem baš ovo.

– Čekaj, da ti objasnim, nije to što...

– Nema potrebe, Dušane. Dovoljno sam videla.

Prošla je pored njega i njegove zbunjene pratilje i tek ispred hotela počela pomahnitalo da trči do kola. Samo je htela da dođe u dom, tamo gde pripada, gde je oduvek pripadala, uvek bila odbačena od drugih bez pravog objašnjenja. U tom trenutku je ponovo bila poput deteta.

Posle nekoliko kilometara u retrovizoru je videla da je neka kola prate, a kad su joj se približila, shvatila je da su Dušanova. Dala je po gasu, nije htela da ga vidi, nije želela da razgovara s njim. Ali „tojota“ nije mogla da pobegne moćnom BMW-u, pa joj je stalno bio za petama. A onda su napokon stigli do doma, tu se parkirala i besno izašla.

– Zašto me pratiš? Šta hoćeš od mene?

– Hoću da pričam s tobom. Znam da si mogla svašta da pomisliš, ali grešiš.

– Je li?

– Da. To je devojka mog prijatelja, a kako je on morao na hitan poslovni sastanak, zamolio me je da joj pravim društvo.

– Lažeš me, na njenom licu se videlo da se nešto desilo među vama.

– Šta je moglo da se desi? Trčali smo do hotela i zadihali se. Nemoj da si blesava, Branka, pa zar bih ja rizikovao tebe radi jedne crнке?

Prišao je i poljubio je. I dalje mu nije verovala.

– A zašto ti je bio isključen mobilni?

– Zato što sam ga ispustio u bazenu i pokvario ga.

Otišao je do kola i doneo jednu plastičnu vrećicu u kojoj je bio pokvareni mobilni aparat.

– Vidiš?

Ćutala je. Iza njih je bio dom u kome su dečica već spavala, ali ona je želela da se i sama sakrije među njih jer joj je falilo samopouzdanja za spoljašnji svet.

– Uostalom, bilo bi glupo da te varam baš kad sam odlučio da te zaprosim. Iz džepa je izvadio kutijicu. Branka je pogledala u njega, pa u kutijicu, pružila je ruku, ali joj je ruka zadrhtala.

– Slobodno uzmi i pogledaj. Nadam se da će to da te uveri u moja osećanja. Jedva je uspela da je otvori. Unutra je bio veliki, skupoceni prsten sa dijamantom, tako blistav a opet tako jednostavan da je bila očarana njegovim ukusom. Odjednom se dom pretvorio u palatu, zvezde su postale mala sunca, zvuk automobila je zaličio na serenadu, a Dušan je postao princ koji zaista dolazi iz bajke i želi tamo da je odvede. Kad ju je Ivan prosio, sve je bilo bez čarolije. Sad sve dobija ime čuda.

– Reci mi, ne drži me u neizvesnosti, pristaješ li da budeš moja divna gospođa Filipović?

Taman je želela da mu se baci u zagrljaj i da mu se iskreno zakune na večnu ljubav, kad je jedan golub poleteo s krova doma i preleteo im tik iznad glave. Branka se vratila na zemlju, zatvorila kutijicu i vratila mu je.

– Volela bih, ali ne mogu.

Naslonjeni na njegov auto svako je gledao u svom pravcu. Dušanov glas je poprimao nestrpljivost i ironiju.

– Stvarno mi nije jasno. Kažeš da me voliš, kažeš da prvi put osećaš pravu ljubav, ali me ipak odbijaš.

– Ti to ne možeš da shvatiš.

– Pokušaj da mi objasniš, nisam toliko glup.

Uzdahnula je. Pred očima joj je stajala Stoja.

– Ne mogu da ostavim ovo ovde.

– Ovaj grad?

– Ne. Mislila sam na dom.

Pogledala je s ljubavlju mesto gde su bili svi njeni snovi i sve želje, osim Dušana.

– Ti si tu učinila maksimalno što si mogla, Branka. Podigla si dom na pravi nivo, sad je potrebno samo da neko nastavi tvojim stopama.

– A šta ako pokvari? Šta ako dođe na moje mesto neko ko je pokvaren na onaj način na koji si ti mislio da sam ja?

– Ti možeš uticati na izbor. A kao moja supruga bila bi sponzor i mogla bi da ga obilaziš kad god ti padne na pamet.

– Ne mogu sad da ih ostavim. Patiće.

– Patiću i ja pa me ostavljaš... Ne mogu više da te nagovaram da se udaš za mene, osećam se jadno, nedostojanstveno, kao gubitnik, a ti znaš da ja ne volim to osećanje. Reći ću ti još samo ovo. Da, deca su napuštena i ne svojom krivicom provode ružno i teško detinjstvo. Ali isto tako svuda ima i napuštene dece, ali i napuštenih ljudi koji su nekada znali za bolje i kojima se može pomoći. Ti žališ za tom decom, ali nijednom nisi pomislila da si dovoljno uradila za njih i da je vreme da nešto uradiš i za sebe. Jer i ti zaslužuješ sreću ma koliko mislila da je ne zaslužuješ ili da si je se razvodom odrekla. Samo sam to hteo da znaš. Ja te volim, Branka. A i napuštena ljubav boli.

Ušao je u kola. Branka je jedva zaustavljala suze. Gledala je njegovu crnu

kosu pod svetlošću ulične rasvete, a onda domske prozore. Nasmijana dečja lica su joj prolazila kroz glavu. Prosto nije mogla da ih ostavi jer drugima nije verovala. A za to vreme Dušan je odlazio iz njenog života.

Prošla je još jedna zima, pa onda i još jedno proleće. Deca su polako rasla, a ona je učestvovala u tome. Dvoje ih je dato na usvojenje i čekao se momenat kada će ljudi doći po njih. I Babuški su se javili neki dalji rođaci koji su živeli u Nemačkoj, pa je postojala mogućnost da i nju odvedu. Branka se samo molila da to budu jako dobri ljudi.

Često je mislila o tome da li je donela ispravnu odluku, ali svaki put u to ne bi bila sigurna. Noću bi plakala kao kiša, a onda bi je ujutru utešile dečje ruke i osmesi. I tako iz dana u dan.

Dana je dobila svoje prvo dete i jedno vreme nije mogla da računa na nju, pa je mnoge obaveze preuzela na sebe. Sima je zahtevao da se malo uključi u društveni život, jer su joj već predvideli život večite raspuštenice i usedelice. Međutim, Branka je živela povučeno, monotono i samo za dom. Preko lokalnih novina znala je šta se sve dešava u vazdušnoj banji i po manifestacijama koje su se tamo dešavale nekako je mogla da nasluti kad je i Dušan u svom hotelu. Pitala se koliko misli na nju i da li se i dalje zabavlja s crnkama ili je, možda, našao neku plavušu za ceo život.

Tog dana Milan je prepodne radio sa decom. Gledala je kako ih u dvorištu drži u liniji i objašnjava im gde je sever, a gde jug. Kad im je dao da se sami igraju po svom nahođenju, Babuška je dotrčala do Branke i pogledala je svojim krupnim ruskim očima.

– Direktorica Branka, mogu li nešto da vas pitam?

Ova devojčica joj je bila neverovatno draga.

– Pitaj, zlato.

– Gde je onaj čika koji je pre dolazio i donosio nam poklone?

Znala je da misli na Dušana.

– Na putu je.

– Je li daleko otputovao?

– Da, baš daleko, ali doći će jednom.

Bolelo joj je što mora da odgovara detetu kao da teši samu sebe.

– Ja mislim da je on došao.

– Možda.

– Jeste, jeste, videla sam ga nekoliko puta, bio je ovde.

Pokazala je prstom na deo ograde kod ulice.

– Kad je bio tu?

– Bio je... kad smo sadili drveće, i bio je...

Branka je prebledela.

– Babuška, drveće ste sadili prekjuče, pre dva dana.

– Jeste, tada.

– Šta je radio tu?

– Samo stajao i gledao u prozore.

Branka je bila šokirana činjenicom da je Dušan dolazio do doma, da je stajao tu i možda čekao da je vidi. On je voli, bilo joj je jasno. A samo saznanje da neko oseća ljubav prema njoj a ne prebacuje joj prosto ju je oborila s nogu. Poljubila je Babušku i požurila ka kolima, dobacivši Milanu da se tog dana neće vraćati u dom. A onda se setila još nečeg, vratila se do Babuške i podigla je u zagrljaj.

– Babuška, kada bih ja sa tim čikom otišla negde daleko na jedno vreme i ako bi mi tamo bilo mnogo lepo, da li bi se ti ljutila i bila tužna?

Babuška ju je nevino pogledala.

– Ako bi stalno imali kolače i ako bi nam doneli poklone kad se vratite, ja ne bih bila tužna.

Tad joj je postalo jasno. Koliko god da je mislila da deca ne mogu bez nje, varala se. Oni su mogli i bez ljubavi i bez pravog detinjstva, i tu im ona nije mogla pomoći.

Našla ga je u restoranu kako pregleda meni s kuvarom i prepravljajući određene nedostatke. Kad ju je ugledao, naglo je ustao. Kuvar je već znao da mu je vreme da se povuče.

– Otkud ti?

– Sad je vreme da se ti malo čudiš mojim iznenadnim dolascima.

Branka je želela da zadrži osmeh na usnama, a Dušan je bio taj kome je lice bilo u grču.

– Da. Sad i ja shvatam ono što si mi govorila da ne mogu tek tako da dolazim u tvoj život i nestajem. Stvarno je... problematično.

– Došla sam da te vidim. Nešto se danas desilo.

– Šta? Opet neki fleš kao onda kad si odlučila da se razvedeš i dođeš ovde?

– Tako nekako... Uvek mi neki ljudi ili deca otvore oči. Shvatila sam da nisam bog.

– Nisi. Ali jesi boginja.

– Da li je kasno za nas?

Dušan je spustio glavu.

– Plaše me ti tvoji fleševi u kojima donosiš nagle i velike odluke. Šta ako za par godina u metrou upoznaš crnca koji ti nešto izgovori i natera te da me ostaviš ili da poubijaš stotine hiljada ljudi?

Smejala se.

– Onda ću to i učiniti, ali nemoj me voditi među crnce. Ti si taj koji utiče na to među kakvim ću ljudima biti i koliko ću ljubavi imati.

– Spremna si da se vratiš u grad iz koga si otišla?

– Da, ali samo zato što si ti u njemu.

I dalje kao da se predomišljao. Branka je znala da je vreme da i ona deluje. Prišla mu je i zagrlila ga.

– Čula sam da si se šunjabo oko doma i da si posmatrao nečije prozore.

Mogla bih da te prijavim kao voajera i perverznjaka... Ali ako me ponovo zaprosiš, zaboraviću na tu neprijatnu situaciju.

Sada se i Dušan nasmejao. Uzvratilo je zagrljajem, a onda i poljupcem.

– Znači, možeš da ostaviš dom?

– Da. Mislim da ću predložiti Danu za moje radno mesto. Sad je dobila dete, od početka je sa mnom i znam da je jedno pošteno biće. A i deca je vole koliko samo može da se voli neko iz doma.

- Dakle, sad ćeš da se brineš o meni kao o napuštenom detetu?
- Ne želim da iko više bude napušten.
- Ni ja.

Njihovi poljupci su odzvanjali kroz trpezariju da su ih i kuvari mogli čuti.

Godinu dana kasnije ušetala je u dom s velikim stomakom. Svi zaposleni i deca sačekali su je i sa svih strana je osećala zagrljaje, čestitke i poljupce. Onda se pozdravila sa svakim ponaosob. Neki su bili i novi, ali su svi izgledali uredno, kao da je došla u obdanište sa decom koja imaju roditelje i o kojima se neko stalno brine. Danu je pohvalila, a ova je blistala od sreće i zadovoljstva.

– A gde mi je Babuška?

– Odveli su je rođaci. Ali napisala nam je pismo, daću vam da ga pročitate. Kasnije je sela u bivšu kancelariju da pročita pismo pisano štampanim slovima. Babuška je bila oduševljena Berlinom i svojim rođacima, pisala je o kolačima i tortama koje jede i o igračkama kojima su je zasipali.

– Izgleda da je srećna. Ne mogu da joj nadoknade roditeljsku ljubav, ali joj bar mogu pomoći da zaboravi da je ikada gladovala. I to je velika stvar.

Pomazila je svoj stomak, a onda joj je zazvoni mobilni. Dana je zapanjeno gledala kako njena bivša direktorka vadi mobilni iz tašne.

– Kupila sam ga. Sad je sve drugačije.

To je bio Dušan. Dolazio je po nju i pitao da li je imala dovoljno vremena za razgledanje doma. Rekla mu je da jeste i da će sići ispred za koji minut. A onda je prekinula vezu i pogledala u Danu.

– Hvala ti što ih tako lepo čuvaš. A ja sam videla da je sve u redu i duša mi je mirna. Morala sam u to da se uverim pre nego što se porodim. Mislila sam da nikada neću imati želje da rodim dete, ali ljubav promeni i najtvrdje stavove i izleći najteže traume. Sad se radujem ovoj bebi jer znam da je njeni roditelji nikad neće napustiti.

Kad je Branka izašla iz doma, Dani su se oči napunile suzama. Gledala je za prelepom trudnicom i njenim markantnim mužem kako u BMW-u odlaze u budućnost.

